

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita S. Antonii Eremitae

Athanasius <Alexandrinus, Heiliger>

Avgvstae Vindellicorvm, 1611

Notae Davidis Hoeschelii, Avgvstani, Ad Vitam D. Antonij, à S. Athanasio
Græcè scriptam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41477

NOTAE

DAVIDIS HOESCHE-

LII, AVGVSTANI, AD VITAM D.

Antonij, à S. Athanasio Græcè scriptam.

P Ag. 1. v. 1. Bios] *Vitas eorum, qui Ecclesie fuerunt lumina quadam, & columna, scripsere cum alijs, tum Iosephi & Mosis, Philo Hebraus; Prophetarum, Eusebius, Epiphanius, Dorotheus Tyri episcopus; Evangelistarum, Sophronius; Scriptorum ecclesiasticorum, D. Hieronymus; Sanctorum quorundam, ἀνεκδότους, in historia quam Φιλόθεον indigitat, Theodoretus Cyri episcopus. Eiusdem argumenti sunt λόγοι Ἰππία Φιοι apud Greg. Nazianzenum & Gr. Nyssenum; Encomia S. Martyrum apud Basil. M. & Ioan. Chrysostomum.*

καὶ πολιτεία] *Exegetis, siue glossema, Simeoni Metaphraste familiare: pro quo apud eundem etiam reperias, ἡ τι πολιτεία, ἡ τι ἀσκησις καὶ πολιτεία, ἡ τι ἀθλησις.*

V. 2. αντωνίου] *vel est παρώνυμον ab ὁ * αντων, nomine & hoc viri proprio, unde etiam ὁ αντωνίνος: vel σωτήρον ex αἰπὶ & ὠνί: ut sit Antonius ferè idem, qui Homero Iliad. λ. v. 514. ποδῶν αἰπῆζι & ἄλλων, homo quantivis pretij, ὁ αἰπτιδέμυ & χρυσίω, Orat. 1. de pace, Greg. Nazianzeno.*

v. Αντίων, ποιῆς
Ἡρακλείους,
Plut. in M.
Antonio.

V. 3. μοναχοῦς] *Hi pro locorum discrimine, in quibus vixerunt, & pro disciplina severioris genere, aliter sunt atq; aliter nominati: μοναχοί, Basil. M. οἱ μονάζοντες, Macar. μονασαί, Cyrill. Alex. οἱ τὸ πάντη μοναδικόν τι καὶ ἀμικτον διαθλουῶντες βίον, Naz. οἱ ἐν μονασηρίοις διατρέσοντες, Io. Chryf. οἱ τὸν μονήρη βίον (τὸν σκληρόν ἐκείνον καὶ τεραχὶν) αἰαδεξάμμοι, ἐπαινημένοι, Ἰππιδεξάμμοι, μεπερχίμμοι, I. Chrysof. Macar. οἱ τειχῶν*

R

εξω

ἔξω ποιούντων τὰς ἀσκητικὰς ἐν κήποις ἢ μοναχείοις, ἐρημίαν διὰ
 κεντῆς, *Philo*, οἱ ἐρημίται, *lib. Synod.* οἱ ἐρημικαί, *Theophyl.* οἱ τῆς
 ἐρημίας, *Naz.* οἱ τῆ ἐρημίας ἐνδιδαιτώμενοι, οἱ τῶ ἐρημίαν κατελη-
 Φότις, οἱ τῆς ἐρήμου πολίται, *I. Chryf.* οἱ ἐρημοπολίται, *epist. ad
 Olympiad.* αἰαχωρηταί, *Iust. Martyri*, οἱ αἰαχωροῦντες ὑπὸ τῆ
 βίου τῆτου, *Athanas.* ἀσκητῶ καὶ τῆς ἀρετῆς φροντισαί, *Basil. M.
 Theodor.* τὸν ἀσκητικὸν αἰρούμενοι (ἔ' ἐλόμενοι) βίον, *lib. Synod.*
 κενόβιακῶ, *Nonn. monach.* ἰεσσαῖοι, *Philoni*, ἰεσσαῖοι, *Eriphan.
 ναζιραῖοι*, *Naz. id est, ut ipse interpretatur*, οἱ κόσμου χωρίσσαντες
 ἑαυτοῦ, ἢ τῶ θεῷ τὸν βίον καθιερώσαντες. [*unde corrigendus in
 Ναζιραῖοι Suidas, ubi vitiosè κεχαρισμένον προκεχωρισμέ-
 νον legitur.*] ἀγορίται, *David monach.* οἱ ἐν τοῖς ὄρεσιν οὐρα-
 νοπολίται, *Isid. Pelus.* οἱ ὄρεσι ἢ νάπησι ὀμιλοῦντες, οἱ * τὰς ἀκρω-
 ρείας τῶν ὄρων κατοικοῦντες, οἱ τὰς τῶν ὄρων κατεληφότις κερυ-
 Φάς, οἱ περὶ τὰς τῶν ὄρων κερυΦὰς αἰαδραμόντες, οἱ ἐν τοῖς ὄρε-
 σι τὰς ἑαυτῶν πηξάμενοι καλυβὰς τῆ μοναδικῆ ἕνεκεν βίου, *Io.
 Chrysof.* οἱ ἄβιοι, καὶ ἀνέστοι, καὶ ἀσπερκεῖ μικροῦ καὶ ἀνάμονες, ἢ
 θεῷ κατὰ τὸ πῶ πησιάζοντες, *Naz.* ἐν παθητοῖς σώμασι τῶ ἀπει-
 θῆ βιοτῶ μελετῶντες, *Theodoret. l. 4. Eccl. hist. c. 28.*

τῶν ὄρων
 ἀκρωρυχίας,
 Theodoret.
 lib. 3. Thera-
 pent.

V. 8, μοναστήρια] *Philo primus nominis rationem reddidit,
 lib. περὶ βίου θεωρητικῆς*: ἐκάστω ἐστὶν οἴκημα ἱερὸν, ὃ καλεῖται σε-
 μναῖον ἢ μοναστήριον, ἐν ᾧ μονοῦμενοι τὰ τῆ σεμνοῦ βίου μυστήρια
 πλοῦνται, *Naz. lib. Definit. v. 178*, μονῶν vocat; (*id est, ut Phi-
 lo alibi, μοναυλίαν*) ἔ' *Orat. 1. in Iulian.* ἀγροσθήριον: *Socra-
 tes, hist. Eccles. lib. 4, cap. 23*, κενόβιον (*nam, ut scribit Theodo-
 retus, lib. 3, Therap.* οἱ μὲν κατὰ ξυμμορίας ὄκωω, οἱ δὲ κατὰ
 δίω καὶ τρεῖς διήγον, οἱ δὲ μόνοι καθιεργαμένοι) ἔ' ἀσκητήριον:
*atq; hinc ἀσκητῶν καταγωγῆ, idem Theodor. lib. vi, ἔ' x,
 Therapeutices. Suidas deniq; φροντισήριον, sive ex Nerone
 Luciani, seu (quod verisimilius) ex Philone ἔ' Naz. In Photij*

Biblio-

Bibliotheca, *Temate 119.* ἡ λαῦρα etiam dicitur, quam *σενλεύπινα* *ωειοχλώ* cum *Eustathio* interpretor. οἷον *λύδομάπον* Ἰλαρίων *Ⓞ* τῆ *θεωρεσίου*, *Sozom. l. 3. c. 14. Eccl. hist.*

V. 12, *ωει* τῆς πολιτείας] ἡ πολιτεία, *vita ratio atq; institutū.* *Chrysof. homil. 10. ad Antiochen.* πολιτεία ἀρίστων Ἰπιδειξώμεθα. *homil. 21,* ἄμειψαί σου τ' ἐνεργέτω ἀρίστη πολιτεία, *Ⓞ hom. 9,* *δοξάσωμεν τὸν θεὸν διὰ τῆς πολιτείας καθαρῆς.* *Hanc βίου πολιτείαν Ⓞ βίον καὶ πολιτείαν, appellat homil. 2,* *ωει* τῆ ἀκαταλήπτου. *D. Paulus βίωσιν, Act. 26, 4.* βιοτείαν, *Xenoph. lib. 5. Memorab. Ⓞ Polyb. ecloga libri VI. (è cuius libro II, ἀφῆρσιν φροσ, Ⓞ περιάρεσιν ροβίς dicere.)* βίον deniq; *Pythagoras, apud Basil. M. libro* *ωει* *Ⓞ* νέες *extremo.* *Μηδ' ἐπιχαλεπὰ πῦμα, καὶ πίνου δειόμηναι, διὰ τῆ το δαποκνησώμεθα : ἀλλ' ἀναμνησθέντας τῆ παραιέσσαντ Ⓞ [πηγαίον] ὅτι θεοὶ βίον μὲν ἀρίστην * αὐτῶν ἕκαστον περιάρεϊσσαι, ἡδὺν δ' ἐπεσοδοκῶν τῆ σωηθεία φησέσθ, ἐγχειρεῖν τοῖς βελτίστοις.*

Plutarch. lib. *περὶ φυγῆς.*
Stobaeus *ωει ἀριστῆς*
* αὐτῶν
m. f. Aug. *rectius.*

V. 13, τῆς ἀσκήσεως] *id est, γυμνασίας μοναχικῆς, Isidorus Pe-lusiotā lib. 1. ep. 92.* τῆς θείας φιλοσοφίας, *idem epist. 260. quā non solum ἡ τῶν θεῶν θεωρία (infra pag. 109.) intelligitur: verum etiam * τὸ σκληροδίαιτον quod vocat Philo, lib. de so-*

* ὁ ἀσκηρὸς Ⓞ *σκληροδία-*
τ Ⓞ βί Ⓞ,
lib. 3. *de vita*
Mosis.

V. 18, *legend.* *θελήστε.*
V. 20, *ωει* ἀσκήσιν] *Sub hac comprehendit Philo τὰς ἀναγνώσεις, μελέτας, θεραπείας, τῶν καλῶν μνήμας, ἐγκράτειαν, τῶν καθηκόντων ἐνεργείαν, Ⓞ c. lib. allegoriarum Legis (τῶν μετὰ τ' ἐξ ἀήμερον) tertio.*

P. 4, v. 17, ῥῖς ἀναγνώμασι] *id est*, ut Basil. M. loquitur (homil. eis τὸ προσεχεσεαυτῶ.) ῥῖς ἀνεγνωσμένοις, *ipsi quae legi aut recitari audiūt. Sic homilia de semente, κατὰ τὸ δευτέρως ἀναγνώσμα, inquit noster autor, hoc est, ut modò recitatum est. Et Synes. epist. 101, οὐδὲν ἂν αὐπῖς ἤδιον ἀναγνώσμα, Nihil ipsis jucundius auditu, alio nomine ἀκρίαμα Xenophonti, Et Ciceroni; ἀκουσμα Luciano. V. 23, leg. εἴησι.*

P. 5, v. 16, παρηνῶνα] ὁ παρηνῶν, *caenobium virginum, Naz. Orat. funebri in Basil. M. Et Orat. 1, in Julian. apostat.*

V. 19, τῶ μακρῶν ἐρημον] τὰς ἀοικήτους ἐρήμους, *Theodoret. lib. 10. Therapeut. id est, vastas solitudines, postea demum incolae caeptas.*

P. 8, v. 23, θεοφιλή] *Discrimen est inter φιλόθεον (qui Et θεόφιλος dicitur) Et θεοφιλή, Philone autore: ille, ὁ ἀγαπήσας τὸ ἀληθῆ θεόν. hic, ὁ αἰταγαπήσας πρὸς θεοῦ.*

P. 9, v. 1, ἀνέσεις] *scil. τὰς Ἰππὶ πλέον, Philo. neq. enim de- mpativē ἀναπνοή τῶν συνεχῶν πόνων. V. 8, τοῖς ἐπ' ὀμφα-*

λοῦ γαστρὸς ἑσπλοῖς] Alluditur ad verba Iobi, cap. 40, ἰδού δὴ ἡ ἰσχὺς αὐτῶ ἐπ' ἰσχυῖ, ἡ δὲ δυνάμις αὐτῶ ἐπ' ὀμφαλοῦ γαστρὸς. quae hunc in modum Olympiodorus explicat; εἰ ὠρὸ

πρὸ τῆς αἰσθητῆς θηρίου, ἐκδέξῃ τὰ ῥήματα, δυνάμιν αὐτῶ μαρτυρεῖ ὁ λόγος, καὶ τόπον δείκνυσιν, ἐν ᾧ αὐτῶ ἡ ἰσχὺς. ὁ δὲ τόπος ἐστὶν ἡ ὄσφυς, ἢ κατὰ τὸν ἀκύλαν ὀνῶτα, ἢ (ὡς ὁ Σύμμαχος ἐκδέδωκεν) ἡ λαγών, σωματοποιεῖσα δὲ καὶ τὸ πρὸσωπὸν τῆς σα-

τανῆς ἢ γραφῆς, ἐκ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶ διαγράφει τῆτον. καὶ ἐπει- δὴ ἐν τῇ ὄσφυϊ τὰ σπέρματικὰ ἀγγεῖα: φησὶν, ὅτι ἡ δυνάμις αὐτῶ ἐν τῇ ὄσφυϊ, τυτέσιν, αὐτῆ πρῶτη δυνάμις κατὰ τὸ αἰδρὸς,

πρόνον ποιεῖ: ἐν πύθην ἀρχεται ἐν τῇ πορνείᾳ τῆς θηρίου ἢ δυνάμις, οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ὀμφαλῶ. τῆτο δὲ οὕτω νοήσεις, ἢ τοι

καὶ εἰς γαστριμαργίαν ἐκμάγει, αἴφ' ἧς καὶ * τὰ ὑπογάστρια παθη- αἰακί.

Hippocr. lib. αὐτῶ γοῖς.

καὶ τὸ ὑπογά- στρια, Philo;

αὐακινείται. κέρθ γὰρ γαστρός, πορνείας εἴζα καὶ δόχη. ὡσεὶ καὶ
 Δεῖ τὸ ὄμφαλὸν τὴν πορνείαν σεμνῶς δηλοῦσθαι, καὶ πᾶσαν αἰ-
 χρὰν ἠδονῶν. ἢ ἐπειδὴ ὁ ὄμφαλὸς ἐν μέσῳ κείται τῶ πάντος σώ-
 ματος: ἐν τῷ μέσῳ φησὶ, πεποιήται αὐτῷ ἡ ἰσχὺς, καὶ ἀκλινης
 ἐστὶ πανταχόθεν ἄλλοι κακῶς ὦν, καὶ οὐδέ ποτε ῥέπων εἰς ἀγροῖον.
 καὶ πραγματικῶς δὲ τὸν ὄμφαλον τὰ νεῦρα τῆς ράχως περι-
 σφίγγουσιν: ὡς εἰκότως καὶ ἐν ταῦθα εἶναι τὴν ἰσχὺν τῆς ζωῆς, ὡπερ
 ἐν τῷ νῶτῳ. τάχα δὲ τὸ αὐτὸ μέρος ἐστὶ ἀπὸ αἰδρός ἢ ὄσφους ἐ-
 κλήθη ἵνα δὲ καὶ τὸ θῆλυ σημαίη. ὁ λόγος ὄμφαλὸς ἐλέχθη: ἵνα
 δειξῆν, ὅτι σρατιέται ὁ σατανᾶς οὐ μόνον κατὰ τῶν ἐχόντων σφί-
 ματα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς θήλεας γένους. πάντῳ δὲ εὐπρεπέσεται
 ἀνέμασεν ὄσφυν ἐπὶ ἄρρεν, καὶ ὄμφαλον γαστρός ἐπὶ γυναικός.
 μέγιστος γὰρ ἐπὶ τῆς εὐχρημῶν ἐλθεῖν εἶδει τῷ λόγῳ ἐπὶ γυναικός.

V. 21, τὴν ἀπειλήν τῆς πυρός, καὶ τῆς σκώληκος] *Siracid. c. 7,*
v. 19. Esai. 66, 24. V. 26, ὁ σάρκα δὲ ἡμᾶς φορέσας] περὶ δε-
βλητῶν, Io. Chrysf. ὁ σαρκοφόρος, Naz. hymno in Christum,
v. 28, ὁ σαρκοφόρος, Ch. Alex. σαρκωθεῖς, ἐν σαρκωθεῖς, αἰδρω-
θεῖς, Andr. Ces. ὁ ἐνανθρωπήσας, Eriphan. ὁ ἐνλωθρωπηκῶς,
Concil. Ephes. unde carnis illa assumptio σάρκωσις, Athanas.
ἐν σαρκῶσις, ἐνανθρωπήσις, ἐναωματώσις τῆς θεῆς λόγου, Basil. M.
ἢ ἐν σαρκὶ τῆς θεῆς λόγου σκηνώσις, Andr. Ces. ἢ τῆς σαρκὸς περι-
βολῆ, Io. Chrysof. ὁ Natura humana, ἢ ἀνδρότης, Naz. p. 35.
 P. 12, v. 19, leg. καταπήξας τὰς φωνὰς] *cum accusandi ca-*
su, etiam Proverb. cap. 28, ὁ 30, verbum καταπήξας εν legitur;
sed tertio junctum casui, apud G. Nyss. lib. de Virgin. c. 17, κατ-
επιπήξεναι τῷ φόβῳ μετῴ consternari.

P. 13, v. 3, ὡσπίαζε] *Eadem lectio apud Athanas. homil.*
de virgin. ὡσπίαζων τὸ σῶμα ἐν κατὰ θεῖα ποδῶν, ὅτι apud
Naz. in Apologetico. Sed ὡσπίζω, in ejusdem Naz. prodia-
lexi, homilia Basil. M. in XXIX. Psalmum; Origenis libro V.

ἢ μετὰ τὴν
 γαστέρα, idem;
 τὰ ἀφροδίτια,
 Plut. γαστρός
 γείτων λύσσα,
 Naz. Carm.

ὁμοίως ὡς
 ἀπὸ τῆς
 ἀφροδίτιας
 ὁμοίως ὡς

Oecumenio,
 idem quod.
 ἐν ὧν περι-
 σφίγγων.

contra Celsum; Stromate III, Clementis Alex. homilia VI. Io. Chrysoft. ad Antiochenos, & λόγῳ κγ' in epist. 1. ad Corinth. cap. 9. ubi rectius ὑπωπιάζω legi censet Theophylactus; ut is sit verborum Pauli sensus, Ἐγὼ γὰρ πάντα πόνον ὑπομένω, ὡς σωφρόνως ζῆν. ὑπωπιάζω γάρ, τυτίσι, πυκτώω πρὸς τὸ σῶμα. ὑπόπια γὰρ λέγεται τὰ ὑπὸ ὄν' ὀφθαλμοῦς * τραύματα, ἃ ἐν τῷ πυκτώειν γίνονται. Ἦ οὐκ ἀγῶνα τὸν πολὺν, τὸν πρὸς τὴν φύσιν, δείκνυσι. τρεάνις γὰρ ἐστὶ καὶ αὐτίπαλθ' φησὶ, μέγας, τὸ σῶμα. ἐπεὶ δὲ ὑπωπιάζω εἶπε, καὶ τραύματ' ἐμνήσθη: ἐπήραγε σωτόμως καὶ δουλαγωγῶ. ἵνα μάθῃς, ὅτι σὺ ἀγχεῖν αὐτὸ δεῖ, ἀλλ' ὡς δεῦλον ἀφωιάζοντα κατασείδειν καὶ ὑποπίσσειν: ὁ δεαστότου ἐστὶν, ἔπλεμίου. [διδασκάλου, σὺν ἐχθρῶ· παροτρύει, σὺν ἐκαστίου.] πνὲς δὲ τὸ ὑπωπιάζω ἰδιωτικώτερον εἰρηδῶν νοῦσιν αἰτὶ τῆ θλίβω: ὅπερ σὺ ἐστὶν. ὑποπέζω γὰρ ἄφειλεν εἰρηδῶν. Eadem varietas Lucae 18, v. 5. in pervetustis Codicibus Bibliotheca Augustanae. V. 4, l. σκληροτέραις. V. 9, ὄλιω τὴν νύκτα ἀγαπᾶν ὄπνον] παννυχίζειν, Pind. παννυχίζεσθαι, Lucian. quod pervigilium παννυχίς, Io. Chryst. Quo referenda est ἡ παίνυχ' εἰσὶς, ὕμνωδία, & παννύχιοι ὕμνοι, Greg. Naz. V. 7. ἐξὶν ἀγαθῶ] τὴν μόνιμον καὶ δυσκινητοῦσαν, Ammon. τὴν πολυχρονιωτέραν τε καὶ δυσκινητοῦσαν, Aristot. Nam ἡ ἀθέσις, εὐαπόβλητ', siue (ut idem Aristot.) εὐκίνητος ἐστὶν. Evagrius de natura in consuetudinem versa intelligit, quod ἔθος ἀπὸ μακροῦ χρόνου βεβαιώθεν, Basil. M. ἐγχερόνζον ἔθος Philoni. V. 16, ὅτι γῆς μόνης ἔκειτο] Ἰδ χαμδονεῖν Philoni, & alijs sacris scriptoribus, χαμῶ κειμᾶσθ, Io. Chrysoft. χαμωκωτεῖν, Aristophani: & ipsa hūmi cubatio, χαμδονία, Naz. χαμωκωτία, Philostrato.

P. 17, v. 18, ἀτρέμας] sine tremore; absq, illo motu, qui fit in tremore. Apud Plutarchum verò πῖς φορείοις ἀτρέμα σείδειντις,

* τῶν σληγῶν
ἐξ η, I. Pollux.

Vncis inclu-
sa, ex Ioan.
Chrysoft. in
eundem lo-
cum,

θέντες, *lecticarium gestatione sensim concubi.* V. ult. ἀναβλέψας] ἀναβλέψας, *cum suscepisset.* Genes. 15, ἀνάβλεψον δὴ εἰς τὸν οὐρανόν.

P. 20, v. 2, ἄφαπτι γέγονασι] Luca 24, 31, ἄφαντος ἐγένετο.

P. 21, v. 3, ὥστε κρύψαι ἢ λαθεῖν] *ut absconditus esset, eumque ignoraret.* λαθεῖν, *latere, ignorari, Aristot. lib. 1. Rhet. cap. de Injurys, οἱ μὲν γὰρ οἴονται λήσειν, οἱ δὲ λαυθάνουσι τε.* Lucian: ἐλελήθεις με καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὦν, *Nescieram, te presentem quoque, pudentem esse.*

V. 17, ποιῶντες] ἀγαθίζοντες: *ut in Actis cap. 15, 18, 20. Et 2. ad Corinth. 11. V. 19, τί σοι καὶ τῆ ἐρήμῳ] Simile illi, lib. Iudicis, cap. XI. Τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, quid tibi tecum rei est? Et Osea cap. 15, τί ἀπὸ ἐπὶ καὶ εἰδωλοῖς;*

P. 24, v. 24, ἐπολιόθη] ἐπίοθη, Theodoret.

P. 25, v. 6, αἰείφειν] *Metaphora à palestra; Philo, αἰείφαις χρεῖται πῖς νόμοις, idem, αἰείφειν πρὸς δρετῶν. Isid. Pel. αἰείφειν πρὸς εὐσεβείας. Polyb. lib. 11, ἐπαλείφειν ἐπί τινα. V. 15, l. ἀντικαταλλάσσει] Philo, ἀντικαταλλάσσει ἐνὸς χάριν καὶ τὸ ζῆν. V. penult. ἀπειτασόμεθα] ἀποτάσσει, *in malam partem, id est, ἐρρώσκει φράζειν, Concil. Ephes. ἐρρώσκει φάναι, Cyrill. χαίρειν ἑάν, Synes. πολλὰ εἰπεῖν χαίρειν, Plato: μακρὰν χαίρειν λέγειν Lucian. Chrysostr. homilia XXI, ad Antiochen. Et Protop. in XXXV. cap. Genes. Ἀποτάσσομαι σοὶ Σατανᾶ, ἢ τῆ πρὸς σου, καὶ τῆ λατρείᾳ σου: καὶ σωτάσσομαι σοὶ, Χελσί. Idem verbū usurpari bonam etiam in partem, Notis ad Phrynichū docetur.**

P. 28, v. 1, δραγμῆς] *vide Etymologum. V. 5, ἀκηδιῶν] passim apud sacros scriptores, Et duplici notione, ut Et ἡ ἀκηδία, occurrit. Nam Et negligentem esse in re quapiam; Et animo concidere, vel mœrore gravi affici, significat. Cyrillus, ἐστίνους μὴ ἀκηδιῶν, Et ἀπολιόθαι εἰς ἀκηδίαν. Basil. M. in Asceticis*

Asceticis (quae per ἔγγραφα Διατάγματα intelligi volunt in orat. funebri à Naz. edita, sed Eustathio Sebastia episcopo à nonnullis tribui, scribit Hermias Sozomenus lib. 3. Eccl. hist. cap. 14.) pag. 379, κατηχηώτα, κατὰ τὸ δῆματόν, τὰς τῶν κυρίων ἐπιτολάς, μὴ ἀκηδῖαν. Macarius homil. XI, τὴν ἀκηδῖαν facit τῆς αὐταπνοησίας sobolem. Vide Naz. lib. Definit. v. 70. Apud eundem Basilium M. ἀκηδιασμός τῆς ψαλμωδίας, nihil est aliud, quàm ἡ τῆς ψαλμωδεῶν ἀμέλεια, p. 382, & apud Diadochum cap. 58, de perfectione spirituali, ἀκηδιαστος νοῦς, ὁ τῶν φιλοσοφῆται ἢ ἀσκησῶν ἀμελέστω. V. 11, ἀ μὴδὲ ἀραῖον μεθ' ἐαυτῶν] Quae hinc migraturi nobiscum non ferimus; ideoq; extraneὰ bona Cicero appellat, lib. 2. de Orat. τὰ ἐκτὸς ἀγαθὰ, & Ἰπικτήτα, Aristot. τὰ πλεονεκτήματα, Philo, ἐν μεταπίπτωτα, Ἰπικηρα, πρὸς καιρα, Io. Chryf. V. 12, ἀ καὶ μεθ' ἐαυτῶν ἀραι δύναμεθα] τὴν εὐσέβειαν, πλὴν τῆς Διὰ τῆς τῶν ὀρθῶν ἡθῶν κατηρησῶσως πρὸς τὸν θεὸν φιλίαν, Euseb. lib. 11. Evang. Praepar. cap. 4, qui solus est ἀναφαίρετος. πολυτῶν, Philo; nec quicquam τεργένεια τῶν ἀγαθῶν Aristotelica, Eusebius ibid. V. 13, φιλοπρωχίαν] De hac extant homilia Greg. Naz. & Nysseni. V. 14, ἀσργησίαν] Libellus de hac inter opera Plutarchi. V. 24, Οὐ Διὰ τὸν παρελθόντα χρόνον ἡμῖν συγχωρήσει] Exempla memorat homil. XXVII, Macarius. V. ult. σωεργεῖ ὁ θεὸς] Secundum illud Basilij M. μόνον θέλησον, καὶ ὁ θεὸς πρὸς παντὰ, homil. πρὸς μετανοίας. & Orat. in S. Baptisma Ὁμιόν σοι (inquit Theologus) ἔστω τὸ θέλησαι μόνον τὸ ἀγαθόν, αὐτὴν τὴν ὀρμὴν αἰπὴν μεγάλου πηρήματῶ [ὁ θεὸς] δέχεται.

P. 29, v. 11, Ἐπιθυμίας] Vel legendum Ἰπιθυμίας, vel Ἰπικθυμίας; & sequente versu κερατησόμεθα. Nam ἀδτινὲ, κερατῆν ἡδονῆς, est virtutis; praeceptumq; Cyrilli κερατῆν ἡδονῶν κοσμικῶν τε καὶ σαρκικῶν, καὶ ἀπίσης ἐκτόπου καὶ μυσταρῆς Ἰπιθυμίας. quale

Commentar.
in 2. caput
Zachariae.

quale etiam illud Pythagoricum, -- κρατεῖν δ' εἰδίξειο τῶνδε,

Γαστρός ὑπὸ πρῶτα, καὶ ὑπνοῦ, λαγνείης π.

P. 32, v. 1. τὸ νοερόν] ea animi pars, qua (ut Cicero loquitur) rationis atq; intelligentie est particeps, ὁ νοῦς, ἐν ᾧ θεὸς φῶς ἀνήψε τῆ ψυχῇ: Aristot. qui idem est τῆ ψυχῇ, quod corpori oculus, ὅπερ ὁ ὀφθαλμὸς τῷ σώματι, Chrysost. in Matth. τὸ νοερόν ὄμμα, Synes. epist. Νοεραὶ διακρίνεται καὶ ἀγγελικαὶ φύσεις, ὡς τὰ πρῶτου ἐρώσῃ νοῦ: νοητῆ δὲ, ὡς τῷ ἡμετέρῳ νῶ ληπταῖς, Δὲ τὸ ἀσώματον, Basil. Cas. in Naz.

V. 7, κακία] τῶ δὲ τὸ κατὰ κενωρηνέαι, Philo.

P. 33, v. 1. δαιμόνες] sic dicti, non quasi δαιμόνες (nisi intelligentur Ἰησιμόνες καὶ ὑποφύερες πάσης κακίας: quem admodum diabolum μυροπίχλιον appellant, cui, μυρίαν κακῶν αἰτίῳ καὶ ἀλήτῳς ἐλαπίνοντι, nomina mille, Mille nocendi artes) inquit Eusebius: sed τῶ δὲ τὸ δειμῶνεν, ὅπερ ἐστὶ φεβῆδαι καὶ ἐκβεβῆν. Qui quum nunquam non sint noxij, impuri, nobisq; adversentur: κακοποιοὶ δυνάμεις à Synesio vocantur; αἱ αἰπταγμένα καὶ ἀκαθαρτα δυνάμεις à Cyrillo; αἱ αἰπκείμηναι à Io. Chrys.

Plato in Cratylo.

Virgil 7. Aeneid.

lib. 4. Evang. Præpar. cap. 3.

V. 2, ἐκπεσόντες] ἐκ τῆς γνώμης τὴν φύσιν ἀλλάξαντες, Isid.

Relus. lib. 1. ep. 167. ἀφειδῶ δαβόλῳ, ὁ σφιδρα πηρὸς, οὐ φύσει, ἀλλὰ παρὰ φύσιν καὶ γνώμῃ, I. Chrys. V. 4, φθονῆντες] οὐ γὰρ ἔφερον, φύσει ὄντες φθονερά καὶ μισάνθρωποι, μᾶλλον δὲ Δὲ τὴν ἑαυτῶν κακίαν ἡρώδου, ὅν' κατὰ τῶν αἰῶν τυχῆν, ἀντιπεσόντες* Ἰπὶ γλῶσσῳ, Naz. homil. in S. Lumina. V. 15, legend. ὡς πικροῖς. V. 17, ἐχομδρα] id est ἐχεμένως. 2. Reg. 14. μερὶς ἐχομδρά μου. V. 27, τῷ σημείῳ τῆ σενραῦ] Gr. Naz. Orat. 1. in Iul. apostatam, & Theodoretus Eccl. hist. l. 3. c. 3.

ita m s biblic theca Aug. habet, cum editi libri omnes ἐπιγῆς praferant, errere manifeste, a Montacuto quidem castigato.

P. 36, v. 4. πν ἄρχοντα] τὸν Δαβόλον, Clem. Alex. Strom.

V. sic dictum, Δὲ τὸ Δαβῶλιν τὰς δρετὰς καὶ ὅν' πύταν ἱερασίας S καὶ αὐτῶν

καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸν πῶς αἰθρώπεις, ὡς τὸ Ἀδάμ αὐτὸν ἐάσκων ὑπέγραψε, Andr. Cas. in cap. 34. Apocalyps.

V. 21, πῆλός] δὲ vel χεῖρ deest. V. 23, δράκων] Nominis etymon possis arcessere ὡς γὰρ τὸ αὐτὸν αἰτνὲς δράκων ἴπτι τὰ τῶν αἰθρώπων πῆλίσματα. sed Theophilus, lib. 2. ad Autolycom, appellatum sic ait Δὲ γὰρ ἀποδεδρακέναι αὐτὸν ἀπὸ τῆς Θεοῦ.

V. 24, Φορβαλα] ita libri editi, sed membrana Iobi, Φορβέα; per e. neg, aliter hęc codex Boicus. V. 25, ψελίω] Sic eadem membrana, & C. B. nec non editio Aeschylī Turnebiana, in Promethēo, καὶ δὲ πῶς χεῖρα * ψελία δέρεσθαι πῆρα, id est,

ψελία
H. St. editio
pro quo (ur
& apud I.
Pollucem,
lib. 10, cap.
12.) malim
ψάλια, cum
Naz. Synesio,
Plutarcho,
Cuius verba
cum è lib. 3.
de Leg. Pla-
tonis sint
petita, forte
ψάλια, per
simplex λ.
etiam apud
hunc legen-
dum.

ut ibi Scholiastes, τὰ πῶσιμα. At ψάλια, per α. Naz. πῶς δὲ χῶν, v. 405, καὶ μάλια φερρὸν ἐόντα νόου ψαλίσιον ἔργων,

id est (ut Paraphrastes) χαλινοῖς. Synes. epist. 104, παρενεγκὼν εἶα ἢ ψάλιον. Plut. in Lycurgo, ψάλιον ἐπέβαλεν αὐτῇ. Alibi in sacris literis τὰ ψελία, siue ψελία (est enim τῶν διττογρα-

φουμένων: illud, Esai. 3. hoc, Genes. 24, edit. Rom.) idem quod ἢ πῶς δέρεω κόσμημα, Cyrillo; vel φόρημα πῶς εὐχαρίστησιον, Plutarcho; πῶς χεῖρον, Polybio. V. 26, περὶ πητῶν τὰ χεῖλη] Iob. 40, τρυπήσεις τὰ χεῖλα αὐτοῦ, ibi Theodotio, καὶ χαλινοῦ τρυπήσεις σαγὼνα αὐτοῦ. V. 28, εἰς τὸ πῶς πατεῖσθαι] vide Comment. Cyrilli Alex. in 1. caput Nahumi, & in primis in caput 14, Zachariae, p. 1752, ubi pro αἰέρων, p. 1742, αἰέρων legendum arbitror.

P. 37, v. 22, οὐδίζεν] πῶς οὐδίζεν, Dis, Procop. V. 28, αἰατροπῶν ἰολερῶν] ἰολερῶν in quibusdam editionibus perperam legitur, pro quo αἰατροπῆ ἰολερῶν, in editione Rom. sed lectionem Athanasij confirmat lib. m. s. Bibliotheca Aug.

P. 38, v. 21, accusare] ipsi se.
P. 39, v. 17, margini adscribe, Psalm. 37, ibi enim sequentia verba leguntur.
P. 40,

P. 40, v. 6, τῆ μὴ τηρήσωντ [πλὴν ἰδίας τάξιν] *ideò δόποσείτου appellati, Job. 26. V. 11, γελῶσιν ἀφθόνως*] *hunc risum, πικρὸν γέλωτα vocat Synesius; Ερασματώδη γέλωτα, Nicetas; καυχασμὸν, Cl. Alex. Διάχυσιν ἀκρατον, Chrysostr., pro quo Διάλυσις corruptè legitur commentario hujus in 2. cap. Matthæi.*

P. 41, v. 7, κακοθελεῖς] *Simplicius in Epicetet. κακοθελής, ἔμισοκαλῶ, malevolus atq; omnis honestatis inimicus.*

P. 43, v. 17, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τῶν χοιρῶν] *Chrysostr. λόγῳ 5. in 2. cap. epist. ad Philipp.*

P. 44, v. 8, ἐψίλωσε] *ψιλῶ, denudo, spolio. simili metaphora γυμνῶν χερμάτων, Ἐ τῆς εὐσεβείας, dicit Io. Chrysostr. Athanas. homil. in illud, Omnia mihi tradita sunt; τῆς δεσποτείας ἐψίλωται, dominatu spoliatus est. Sed in Luciani Cynico, ψιλοῦσθαι, depilari. Vt ψιλῶ Ἐ καταψιλῶ πλὴν κεφαλῶν apud Cyrillum.*

P. 45, v. 7, ἰ. ἀπολέσωσι. V. 9, λεπτότεροις χερσὶν σώμασι] *ἕκαστον γὰρ κατὰ πλὴν ἰδίαν φύσιν σώμα ἐστὶν ὁ ἀγγελῶν, ἢ ψυχῆ, ὁ δαίμων: καὶ λεπτὰ ὄσιν. Macar. homil. IV. μόνον γὰρ ὄντως αὐτὸν τὸ θεῖόν ἐστι καὶ ἀσώματον, Damascen. lib. 2. cap. 18. de Orthodoxa fide. V. 12, ἰ. θαυμαζέτω. V. 18, παχύδρομον] *ἰ. ἀκρόδρομον, Philo.**

P. 47, v. 5, post iter, insere, hoc nanq; in Dei est potestate. Ἐ v. 11, post præscij, culpā typographi omissum, Quare licet non nunquam in hoc genere verum dicant: ne sic quidem illos admireris.

V. 9, errorum figmentis] *πανουργία, vafricie ipsorum subdola.*

P. 48, v. 10, σοχασαί] *Eusebius proæmio libri 4. Evang. Prepar. V. 12, ἰ. ἀπεροῖ] *περὶ γνωστὸν extat Hippocratis, Ἐ**

τοῦτο τὸ ἀπεροῖ ἐστὶν ἡ ἀπεροῖ, ἰ. 2. ἀπεροῖ

περὶ ῥητικῶν lib. II, cum Galeni commentarijs, hujus etiam περὶ
 προγνώσεως διὰ σφυχμῶν libri 4, περὶ τῆ προγνώτικων lib. I.
 & Iatromathematica Hermetis Trismegisti.

P. 49, v. 4, πέν δυοκαλύπτοντα κύριον] Ἀπακάλυψις ἐστίν, ὅτι
 πρῶτα τὰ μεγάλα καὶ μυστήρια θεοῦ δυοκαλύπτεται, Macar.
 homil. 7. V. 3, διορατικῆ] ἐρυγαὶ δι' οἰνοβαρέων, καὶ τῶν
 δυοπεσαυγιδίων τῆς προφῆας οἱ ῥωχμοί, καὶ τὸ ῥέγχειν ῥις πρῶ-
 ματιν ἐπειλημμένων, γαστέρων πὲ σενοχωρουμένων βορβορυμοῖς,
 τὸ διορατικὸν τῆς ψυχῆς κατέχουσαν ὄμμα. Φαιτασιῶν μυρίων
 τῆς Διανοίας ἐμπιπλωμένης, Cl. Alex. l. 2. Pad. cap. 9. Νήφον-
 τις καὶ ὀλιγοδεῖς, σωετώ προῖ ἐστίν Euseb. Evang. Prepar. lib.
 8. cap. ult. V. 9, προποιοῖσθε] id est, συνάπτεσθε, adiunga-
 mini. Job. 19, οὐ προσεποιήσω τὸ με οἱ ἐγγύτατί μου derelique-
 runt me propinqui mei. Aliàs idem quod simulo, pra me fero.
 Chrysost. προποιοῦντα εἶναι μεθ' ἡμῶν.

V. 10, σφραγίζετε ἑαυτοῦ] ἑαυτῶν τὸν τύπον τῆ σαυρῆ περὶ
 χράφει, Basil. M. Nazianzenus quog, τὸ σημεῖον τῆ κυριακοῦ
 σαυρῆ, Orat. in Iul. apostatam σφραγίδα appellat.

V. 25, vel ei ἀπέρχονται (scil. οἱ φαινόμενοι) omisissis oculis
 μετ' αὐτῶν, vel, his retentis, καὶ ἀπέρχεται legendum videtur.

P. 51, v. 2, l. natura. P. 52, v. 13, l. ἀβραάμ, de hoc
 nomine librum Philonis consule περὶ τῶν μετονομαζομένων.

V. penult. lege φρονείτω & εἶρηκεν.

P. 13, v. 3, τῆς θεραπείας] id est, τῶ χάρισματι τῶν ἰαμά-
 των, 1. Cor. 12. V. 11, l. ἡ χάρις. V. 14, l. πικρίας. V. 22, l.
 δι' ἑαυτόν.

P. 56, v. 2, καμμένων ὄσων ὀφθαλμοὺς ἢ ὑχόμενῳ] Orig. lib.
 contra Celsum: V. 12, χάρισματι. V. 21, τῆ ἐρήμῳ.

P. 57, v. 8, αὐτὸ παράθευσιν ἑαυτοῦ] Io. Chrysostomus, ho-
 miliā perelegante, probat, neminem nisi à se ladi posse, ὅτι τὸν
 ἑαυτῶν

ἑαυτὸν μὴ ἀδικεῖν οὐδὲ οὐδὲ ἐλάφαι δύνανται. Κ. θ, οὐκ
 ἀνέγνωσαν] Hunc adducit locum Andr. Caesar. commentario in
 Apocalypsin, sermone XII. ἰστέον. ὑπὸ οὐχ οὕτω περὶ μετὰ τὸν
 σκουρὸν ἢ τὸ Διὰ βόλου γέρονε κατὰ πῆλιν, ὡς τῆ τῶν πατέρων
 ἀνεργησία: καθὼς ἢ αὐτὸς τῶ μεγάλῳ Αὐτανίῳ * ὁμολογῶν + ὁμολογῶ
 τὸ ψαλμικὸν ἐπ' αὐτὸν πεπληρωθῆ λόγιον, τῆ ἐχθροῦ ἐξέλιπον
 αἱ ῥομφαῖαι εἰς πέλ. ὅ. ἐκπῆλιν οὐν αὐτῶ, ἢ ἢ τῶν πνηρῶν αὐτῶ P. salm. 9, 7.
 ἐγχειρημάτων ἀθέτησις, μετὰ τῆ τῶν οὐραίων καὶ τῆς οἰκείας δε-
 χῆς πλέως ἴσοβελήδαι.

P. 58, v. 8, lege, cur tu ijs ijs es molestus?

P. 59, v. 10, l. meditatione. V. ult. percunctante.

P. 60, v. 9, l. λογιζομένους περὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ ἐν-
 θυμουμένους τὰ τῆ κυρίου.

P. 61, v. 6, Φιλολογοῦντων] Differendi amantium. Atheni-
 enses apud Strabonem lib. I. dicuntur Φιλόλογοι, id est, litera-
 rum studiosi. Aristot. l. 2. Rhet. cap. de Enthymematum lo-
 cis, Δακεδαιμόνιοι χίλωνα τῶν γερόντων ἐπίησαν, ἠκισα Φιλόλο-
 γοὶ ὄντες, Lacedaemonij Chilonem in numerum Senatorum ele-
 gerunt, quum tamen non essent studiosi literarum. Cl. Alex.
 lib. II. Ped. c. 9, Φιλολογητίον, literarum studio vacandum,
 opera literis navanda. ἢ Φιλολογία, studium literarum, Dion.

V. 16, ἐν τῶ] pro eis τὸ (i) placeat hoc loco accipere, verten-
 dum, reversus in monasterium. quanquam verbo αἰαχω-
 ρεῖν, allusio fieri ad anachoretam videri possit.

V. 21, malim legere Ἐπὶ τὰς ἄλλας ἀνάγκας τῆ σώματι ἔρ-
 χεσθαι. Lucian. ἔρχομαι Ἐπὶ τὸ κῆπον, ὅ ὡς πνα: in hortum,
 ad aliquem. V. 24, l. ἐσθίαν. V. ult. τῆ ψυχῆ μάλλον] ὅτι
 ἄμεινόν ἐστι σῶμά γ' ἢ ψυχὴ νοσεῖν.

P. 64, v. 15, μαρτυρήσαι] id est, ὑπὲρ χριστοῦ παθεῖν, μαρτυ-
 ρικῶς ὑπὲρ χριστοῦ Διαγωνισαθῆ, Διὰ χριστὸν σφραγιασθῆναι.

S. 3. Διὰ

Ἀπὸ τὸν λόγον τῆ θεῶ σφαιλῶαι, ut passim loquitur Andr. Caf. Commentario in Apocalypsin. vide Chrysostomi homiliam de S. Barlaam, & ejusdem Encomium εἰς ὅν ἁγίους πάντας, ὅν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσονται.

V. 18, ἐπαλείφειν] aliás idem quod Ioan. 9, 11, Ἰππυρίειν. Naz. Carm. κατὰ γυναικῶν καλλωπιζομένων, v. 3. Μηδὲ θεῶ μορφᾶς ἐπαλείφειν χρώμασιν αἰχροῖς. Sed hoc loco idem quod supra p. 25, v. 6, αἰλείφειν (metaphoricè ab athleticis, qui ungebantur) exhortari, excitare, incitare, animos addere. Chrysost. homil. in S. Ignat. martyrem, αἱ γὰρ κατὰ τὴν ὁδὸν πίλει, σωτρέχουσαι παντῆεν, ἤλειφον τὸν ἀθλητῶν, id est, διηγυρον: [non, ut ibi Interpres, excipiebant; ac si legeretur ἐλάμβανον, vel (ut Ioan. 1, 12.) ἔλαβον.] Idem Chrysost. Encomio S. Romani mart. Οὐκ ἔχοντες τὸ ἐπαλείφοντα, οὐδὲ τὸν διεγείροντα, οὐδὲ τὸ καθαλιζόντα. Et homil. in S. Macchab. αἰθευῆς αὐτῶν ἡ φύσις: ἀλλὰ διωατὴ αὐσῶν ἀλείψασα ἡ χάρις.

V. 19, ἕως πλειωθῶσιν] τὸ πλειοῦσθαι non de S. Martyribus solum, ut hoc loco; verum de alijs etiam vitâ piè functis usurpatur. Chrysost. λόγῳ γ' in 1. ad Timoth. 2. μεθ' ὑμῶν προπέμπουσι ὅν ἀπέλθοντας * προπρομπῶν τὸ ποιῶτε καλοῦσιν, ὅτε ἐκφορῶν. καὶ ἀπέλθῃ * ὅτι ὁ δάινα ππλεύτηκε, πολλὴ εὐφροσυνή, πολλὴ ἡδονή. μάλλον δὲ οὐδὲ ππλεῖται εἰπείν, ὅτι ὁ δάινα ππλεύτηκεν: ἀλλ' ὁ δάινα ππλείωται. Quin & hoc observati dignum, de hominum piorum obitu, D. Paulum τῆ κοιμᾶσθαι: de Christi autem morte, τῆ δαποθνήσκειν verbo uti. propter eos scilicet, qui non dubitarunt dicere, Christum solâ opinione (δοκῆσει) natum esse, non autem verè corpus assumpsisse; & opinione mortuum, non autem verè passum esse.

V. 24, τὸν ἐπενδύτῳ] huic opponitur ὁ ἐπιδύτης, τὸ ἐσώπρον ἱμάτιον; ut illud sit τὸ ἐξώπρον, τὸ ἐπάνω, Suida: quæ alibi apud eundem

τελειοῦσθαι.
ἐπιεχουσθαι.
τελευτᾶν.
κοιμᾶσθαι.
δαποθνήσκειν.

Chrys. homil.
εἰς τὸ κοιμηθῆ-
σαι.
Ignat. ep. 2.
ad Trallia-
nos.
Orig. l. 2.
contra Cel-
sum, p. 72.

eundem confunduntur. Athanas. lib. de Virgin. siue Ascetica, ἡ ὑπόστασις τῶν ἱματίων σου μὴ ἦτω πλύσιμος, ὃ ἐπενδύτης σου μέλας. De quo vestitus. colora vide epist. Synesij 147. Clem. Alex. lib. 3. Ped. cap. 11.

P. 65, v. 11, τείχιον] Zachar. 13, v. 4, δὲ ἔργον τείχιον. M. Tyrius, λόγῳ μὰ χλαρίδια ἐφήμερα, καὶ ῥάκια ἀδενήκαὶ τείχυνα. alio nomine ὁ σάικος, passim in sacris literis. Basil. M. epist. 120, nondum edita, σάικω δὲ τραχεῖ τὸ σῶμά σου Διανύτων, καὶ ζῶνι σκληρῶ πλεῖ ὁσφῶν σου ἄρισφίγγων, καρπερικῶς τὰ ὄσῳ σου δέθλιθες. vide Eriphan. lib. 3. contra hereses extracano. V. ult. lege ποιῆ.

P. 67, v. ult. l. parentis.

P. 69, v. 15, leg. fortè μηδὲν ἐλάττοντα: ut hoc particip. ad me referatur, & τὸ μηδὲν pro μηδὸλως, vel ἐν μηδενί, accipiatnr.

P. 71, v. 8, pro precatus. lege, accepto solatio, ab illius astutia & varijs insidijs tutus fuit.

V. 10, hyena] de hoc animali Notas ad Ecclesiasticū consule.

P. 72, v. 7, ἐτείξε] Iob. 16, 13, ἐβρυξέ, & cuius hic testimonio utitur, Psal. 34, v. 19, ἐβρυξάτ ἐπ' ἐμὲ ὄδοντας, Psal. 111, v. 9, ὄδοντας αὐτῶ βρυξέ. Act. 7, 54, ἐβρυχον ὄδοντας ἐπ' αὐτόν. Sed τείξιν ὄδοντας, legitur Luca 9, v. 18, in Commentarijs Chrysof. & apud autorem nostrum, epistolâ ad Adelpium episcopum.

P. 73, v. 23, ἴσ. εἶπε. P. 74, v. 19, l. antistitâ. P. 75, v. 25, l. nunciaturi cogitata.

P. 76, v. 8, ἀνακρίνετε] πειράζετε, 2. Cor. 13, 5. V. 10, πυνέθω] Genes. 4, 7, ἡμαρτες, ἡσυχασον. Chrysof. homil. 4. de Facto, ἡμαρτες, μὴ προσθῆς ἐπ' ἡμαρτες, μὴ καταθήσης δις τὰς ἁμαρτίας. V. 17, ἀλλήλων μὲν τὰ ἑαρη βασιζωμεν] alij aliorum onera portemus, &c.

P. 77,

P. 77, v. 17, l. λέγει ΑντώνιⓄ, ού. P. 78, v. 8, l. quando velit. P. 79, v. 20, l. cadauer inuentum humarunt.

P. 80, v. 14, ἔμελλε] Ellipsis verbi διαβήσκαι, ut & v. 20. quod additum legitur Ioan. 4, 47. quemadmodum τελεῖται ἡμεῖς dixit Procopius. V. 15, τεθνήξεας] ἤδη πρὸς τὸ τελεῖται φρέας, Plut. τὰς ἐχάτας αἰαπῆσαι αἰαπρῶς, Chrysof.

V. 21, αἰακῆσαι] ita etiam legendum epist. Athanasij ad Adelphium, pro αἰακῆσαι, Synes. epist. 133, ἀνακῆσαι τὰ ὄντα, Cl. Alex. ἀνακῆσαι τῷ λέγω ψυχῶ. Significat autem hoc loco idem quod καταψύχειν, Chrysof. ἀναρρῶνύειν Plut. nunquam etiam idem quod ἀνασώζει in Concil. Ephes.

P. 81, v. 1, Ἀμοῦν] Ἀμοῦν, Suidas. ἀμμοῦν, Codex Synod. m. f. Bibl. Aug. Athanas. epist. ad Ammun, & Socrates, scriptor Eccles. apud quos ἀμμῶν casus etiam est rectus; non ἀμοῦς, ut in collectaneis Suidae.

Nitria mons
unde dictus.

V. 3, νιτρία] ὄρει, Socrat. Eccles. hist. lib. 7, cap. 14, ubi pro τῆς νιτρίας, lege νιτρίας. Καλοῦσι δὲ τὸν χῶρον τῆτον, νιτρία· καθὼς καὶ νιτρία τῆς ἐστὶν ὄμορⓄ, ἐν ἧ τὸ νιτρίον συλλέγεσθαι, Herm. Socr. lib. 6. Eccles. hist. cap. 31.

V. 2, γήρως] ὡς τὸ γῆρⓄ, quod vix arbitror inueniri; sed τῷ γῆρῳ (ut κρείε apud Scholiastem Iobi, cap. 19.) in s. literis. Pro illo frequentius γῆρως occurrit, γῆρως ἔκλυον αἰτεῖας, Philo. πρῶτάτω γῆρως πρὸς θεοῦ κῆρως, Lucian. αἰτῆ γῆρως κῆρως, Plutarch. V. 12, ἐαυτὸν ἰδεῖν γυμνὸν] Socrat. l. 4. c. 33, λέγειται ἀμμῶν οὗτⓄ γυμνὸν ἐαυτὸν μὴ ἐαρεῖσθαι.

P. 82, v. 6. à fine, locus à typotheta mirè confusus, sic restituitur; Quo fratres, è Nitria monte triginta dies post profecti audito: cognouerunt, eo die eaque horâ obdormisse Ammun. quâ eius animam senex sursum ferri viderit. Possis etiam sic interpretari, Cumque fratres è

Nitria

Nitria [monte] triginta dies post advenissent: hos percunctati, cognouerunt, &c.

P. 83, v. 1, l. inuento quondam ipso.

P. 84, v. 6, l. ἀπελθὼν. V. 10, πάντες σωθήσονται, aut simile.

V. 18, ἡζίου] id est, noluit à quoquā eo nomine pluris fieri; sed Deum potius singuli ut admirarentur. V. 17, ἀνεκαμπτε] si malis subintelligere πρὸς τὸν Ἀντώνιον: sensus erit, ad eum quisq; redibat. V. seq. καὶ βλέπων] & visis: id est, quæ cum videret.

P. 85, v. 1, τὸν ἐνεργούμενον] scil. ὑπὸ ἀκαθάρτου πνεύματος, Pachymer. ὁ ἐνεργούμενος enim tam hoc loco, quàm apud Chrysof. homil. 83, in Matth. & alibi, est idem qui ὁ ἔχων δαίμονα, ὁ ἔνοικον τὸν Διάβολον ἔχων, Chryf. ὁ καπχόμενος ὑπὸ δαίμονος, Strabo: ὁ ὀχλούμενος ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου, Chryf. ὁ δαιμονιόληπτος, l. Mart. ὁ μαία πνηρὰ καπχόμενος δαιμονικὸν οἶσον ὑπομένων, Chryf. δαιμονοφόρητος. ὁ δαιμονιώδης, Epiphani. Cyrill. ὁ δαιμονιοθεύς, Marc. 5. ὁ δαιμονιακός, Plut. Ipsa verò obsessio, quæ fit à demone, ἐνεργεια eidem Chrysof. & agitari à demone, ἐνεργεία, Chryf. δαιμοναῖν, Naz. δαιμονίζεσθαι, Matth. 4. Divexatos à demonibus, finita olim concione quacung; quum precum publicarum faciendum erat initium, ingredi jubebat. Diaconus, capitibus inclinatis. Quo de Io. Chrysof. homilia IV, πρὸς Ἀκαταλήπτου. ubi, inter cætera, ἄλυσις πνηρὰ (inquit) καὶ χαλεπὴ τῶν δαιμόνων ἐστὶν ἡ ἐνεργεια, ἄλυσις παντὸς σιδήρου δλωατωπέρα. & paulò post; καὶ γὰρ πηρὰ τίς ἐστὶ καὶ ἐμπρησμός χαλεπὸς, τῶν δαιμόνων ἡ ἐνεργεια. Antiquitus intererant ydem etiam psalmodijs & lectioni sacra. Dionys. Arcopagita, hierarch. Eccles. cap. 3, in Theoria, ὅσιν δὲ καπχουμένους, ἐνεργουμένους τε, καὶ ὅσιν ἐσμετανοία ὄντας, ἐφίησι μὲν ἐπακροῦσθαι τῆς ψαλμικῆς ἱερολογίας,

I

καὶ τῆς

καὶ τῆς ἐν Θεοῦ τῶν παντέρων γραφῶν ἀγαγνώσεως, καὶ τὰ ἐξ ἧς.

V. 3, l. Αντώνιον. V. 12, κατησπάζετο. P. 87, v. 14, l. ip̄siorat̄i
P. 88, v. 6, post θε̄ς, desiderantur haec verba, ἵνα διωληθῆτε
αἰπισιωαὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς πονηρᾶς. V. eod. ὁ ἐχθρὸς, καταχλω-
θῆ] libri editi, ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῆ, μηδὲν ἔχων πρὸς ὑμῶν
Φαῦλον, Tit. 2, 8. V. 7, ἐμνημονώομεν] memineras.

V. 15, θεοδίδακτ̄] 1. Thess. 4, 9. haec quidem extat dictio:
sed loca scripturae intelliguntur, Esaiā 54, 13, καὶ ἴσως πάντα
οὐδὲ ἰούσ σου, διδάκοντ̄ θε̄ς: Ἔ Ioan. 6, 45, καὶ ἔσονται πάντες δι-
δασκὰς τῷ θεοῦ. V. 26, legend. ἐνενοεῖ τῶν ψυχῶν εἶναι τὴν
πάροδον. καὶ τὸν ἐσῶτα μακρὸν, εἶναι τὸν ἐχθρὸν.

P. 89, v. 1, τοῖς ἐμπεροσεν] Philip. 3, 14, τὰ μὲν ὀπίσω Ἰπι-
λαιθανόμεν, τοῖς δὲ ἐμπεροσεν ἐπεκτεινόμεν. V. 18, εἰ γὰρ
μετὰ τῷ πλήθους τῶν μοναχῶν παρῶ] id est, Praesente nanq̄
ip̄so cum monachorum corona; ejus, ignoti antea, videndi cu-
pidus rectā ad illum, prateritis alijs, contendebat, tanquam
aspectu ejusdem pellectus. V. 26, καρδ. ἐμφραγν.] Proverb.
17, 23, καρδία ἐμφραγομένη ἐνεκτείν πειῖ. similis locus Sirac. 13,
29. V. 27, σκυθρωπάζει] vide Notas ad 27. caput lib. 1. Hie-
roglyph. Horapollinis. V. 29, τὸν Δαβὶδ] Is, 1. Reg. 16 ἔ 17.
dicitur πυρράκης μετὰ κἀλλους ὀφθαλμῶν: ut memoria sit la-
psus. sequentia enim verba χαροποιούς (vel, secundum non-
nullos Codices, χαροπύς) γὰρ εἶχε οὐδὲ ὀφθαλμούς, καὶ οὐδὲ ὀ-
δόντας οἷς γάλα λεικούς, sumpta sunt ex cap. Genes. 49, 12, ubi
Procorius; χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ὀπίο οἴνου: ὀπίο μεταφο-
ρᾶς τῶν μεθύοντων, οἱ τίνες εἰσιν ἰλαρώτεροι. ἐμφαίνει δὲ καὶ τὴν
ἐμφροσύνην, τὴν ὀπίο τῷ μουσικῷ εἴνου: ὃν ὄραδούς τις ἑαυτῷ
μαθητῆς, ἔλεγε. Δάβετε, πίστε: τὸ πῶ μου ἐστὶ τὸ αἶμα, τὸ ὑπὲρ
ὑμῶν ὀκχωρόμενον, εἰς ἄφεςιν ἀμαρτιῶν. Διηλοῖ δὲ καὶ τὸ λίσσ
ἰκιδῶς Ἰπιδλέπειν Ἰπὶ πάντας οὐδὲ πιστεύοντας εἰς αὐτὸν. αὐτὰ
δὲ τὸ.

ἢ τὸ τῆς οἴνου, καὶ τὸ λωκὸς οἱ ὀδόντες αὐτῶν ἢ γάλα, τὸ λαμπρὸν ὑποσημαίνει καὶ καθαρὸν τῆς μυστηριώδους τροφῆς. παρέδωκε γὰρ εἰκόνα τῆς ἰδίου σώματος τῆς μαθητῆς, μηκέτι τὰς νομικὰς καὶ δι' αἱμάτων θυσίας προσέμενεν. τῆς πίνω ἄρτου τὸ καθαρὸν τῆς τροφῆς, ἀλλὰ τῶν λωκῶν ὀδόντων ἐδήλωσε. κατὰ γὰρ τὸ θεῖον Δαυὶδ, θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. λέγειτο δ' αὖ καὶ, ἐπειδὴ ἐξ ὀδόντων ὡσπερ προσέειπεν ὁ λόγος, λωκὸς εἶναι καὶ αὐτῶν, ὡς καθαρὸν τε καὶ ἐκλωκὸν διὰ γλώττης ἰέντας λόγον. παρίσησι δὲ καὶ τὸ καθαρὸν αὐτῶν τῆς κρίσεως, καὶ τῶν λόγων τὸ καθαρὸν τε καὶ τρέφειμον. τινὲς, καθαρὸι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ὑπὲρ οἶνον, διὰ τρυγὸς καθαιρίσθων. *Ibid. ad marg.* ἢ δὲ προσέτι γραφή εἶχε χαροπὴ.

Pfal. 39. 9.

P. 92, v. 4, Μελεπανοῖς] *Contra hereses quum extant libri Eriphanij, Theodoretij, Leontij, D. Augustini, & aliorum: de his hi possunt consuli; ut de Ariana secta etiam noster Athanasius. Cujus operibus insertos περὶ τῆς αἰτίας τριάδος dialogos membrana, diuersis in Bibliothecis, etiam Augustana, οὐκ ἀπίθανως, Maximo τῷ ὁμολογητῇ tribuere videntur.*

V. 17, ἀπεκήρυξεν] *Theodoret. l. 3. Eccl. hist. cap. 3. οὐδ' ἔλεγον τῆς θεοῦ κτίσμα λέγειν τολμῶντας, ἀπικρυς ἀπεκήρυξεν, id est, finibus expellebat Constantius. Aelian. epist. 19, ἀποκηρύξεν εἰς κέρκας. V. 21, ὡς ὅτε οὐκ ἔω] *vide homil. Basil. M. eis τὴν ἀρχὴν τῆς κατ' ἰωάννου εὐαγγελίου. V. 25, λατρεύοντες] *seruendo, quum seruiant.***

P. 93, v. 27, ἰσχύθητε, vel ἰσχύθητε ὑμεῖς.

P. 94, v. 6, l. & ab insania. V. 18, accedente.

P. 95, v. 3, qui sum ego. V. 14, seni, agrestes.

P. 96, v. 25, πηδοφθορίας] ἀρρενοκίτιαν, *Macar. ἀρρενομξίαν, Sext. Emp. ἀρρενα κύπειν, Phocyl. πηδερασίαν, Cl. Alex. Lege Athanasij librum κατὰ ἑλλῶν.*

T 2

V. 28.

K. 28, ὅτι ὁ τῆ θεοῦ λόγος ἐπὶ ἀτρεπίος ὁ θεὸς λόγος καὶ ἐλευθέρωθησεν, οὐκ εἰς σάρκα, τρεπείς, ἀλλ' αἰθραπείας φύσιν τελείαν λαβών· ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἔνωσιν μεμνήσκου, εἰ μὴ ἀκίρατος, ἀπαθής, ἀαλλοίωτος, ἀπεργαφός· καὶ ὡς ἢ ἀνέλαβε φύσιν, ἀκραιφνή διετήρησε: *tribus dialogis, sacrarum literarum autoritate munitis, euidenter probat Theodoretus.*

P. 97, v. 2, σεβειν περὰ πῶδα] περὶ τῆς τῶν ἀλόγων ζώων πρῆς *vide Euseb. Evang. Prap. lib. 2. cap. 1. V. 4, l. χλευάζειν. V. 6, περὶ ἀνιδωμ αὐτῶν καὶ περὶ ὠκείων.]* Εὐξίδητος ὁ πυθαγορικός ἔλεγε, εἰ δεδεόχ τῶ σώματι, καὶ τῷ δεῦρο βίω, τὰς ἀπάντων ψυχὰς, πμαρίας χάριν. *Athena lib. IV. quae Maiorionistatū quoque opinio fuit, Clem. Alex. Strom. III. κατάγουσι γὰρ ἐπιπῶδα τὴν ψυχῶν, θείων οὐσων, καθάπερ εἰς κολασήρον τὸ κόσμον. K. eod., διὰ τῆς ἀψιδίου τῶν οὐρανῶν.]* γῶρ οὐρανοῦ *dicitur Sirac. 24, v. 5. Esai. cap. 40, 22. ὁ σῆσας ὡς καμάραν τὸν οὐρανόν. Chrysostomus in Genesin, ὅτι ὡς καμάρας εἰκόνα [ὁ οὐρανός]. Διασώζει, ἰσχυρὸν: τίς δέ ἐστι τὴν οὐσίαν, ἀγροῦ μῦθον. Unde ab Aristotele στιχῆον *dicitur* ἔπρον τῶν ποσάρων, ἀκίρατον τε καὶ θεῶν, 1. de Caelo, 2, 3. ἔ lib. de Mundo, cap. 2. V. 7, καὶ μὴ εἰς περὰ πῶδα.] *Evagrius, cum ipsi animam de caelestibus detrahentes, non tantum hominum, sed & pecudum soleatis sepelire corporibus. Carpitur autem verbis D. Antonij insania istorum qui animas & bestiarum (τῶν κνωσάδων) δόπορροίας crediderunt τῆ παγκοσμίου νῆ, σῆμης insania δόπομοιραίας ἐσιν ἢ μετεμψύχωσις ἢ μετεσώματωσις πυθαγορική: (quam μετέδωκεν ἐπιὰ ἀ Cl. Alexandrino dici, ἔ μετεγγισμὸν ab Eriphanio, alibi docuimus; explosam à Gr. Nyss. lib. de Opificio hominis, cap. 28.) μετὰ φύσιν καὶ μετέδωσις πλατωνική: δόποβίωσις ἢ παλιγγένεσις ἐλλεινική.**

K. 12, εἰκόνα τῆ νοῦ τὴν ψυχῶν λέγοντες.] δόποσασμα τῆ θείης

νεῦ, ἢ τῆς τῆς παντὸς ψυχῆς, secundum Platonem; μέρ⊙ Θεοῦ, Nemes. lib. secundum Stoicos; diuinæ particulam auræ, Satirico inter- ^{ἡ εἰς φύσεως} ^{ἀνθρώπου} prete. His cognata est dictio ἀπορρώξ, carminis epinetico Vir- Epiphani. lib. ginitatis apud Gr. Naz. v. 95, - μοῖραν ἐλὼν νεοπαγέος αἰης, 1. contra hæ- ref.

χειρεσιν ἀθανάτησιν ἐμὲ ἐσήσατο μορφῶν
τῆδ' ἀρ' εἴς ζωῆς μοιρήσατο. ἐν γὰρ ἔηκε
πνεῦμα· τὸ δὲ Θεότητ⊙ αἰδέε⊙ ἐστὶν ἀπορρώξ.

Qui versus repetuntur Poëmate de Anima, quod Latine tantum extat. Non esse autem animam siue animum ἐκ τῆς ^{ὅτι ἡ ψυχὴ ἐκ} ^{ἐστὶ τῆς εἰσίας} ^{τῆς Θεοῦ.} οὐσίας τῆς Θεῶ: liquet ἐρresponso ad quæst. 23, in Genes. Theodo- reti; ex homilia x i. Io. Chrysof. ad Antiochenos, & homil. v. ^{ἡ ἀνακατλήπιου.} ^{ἡ γινόμεθα τὴν ψυχῶν εἶναι, οὐ μὲν τῆς} ^{Θείαν μὲν, inquit hic, ἡ γινόμεθα τὴν ψυχῶν εἶναι, οὐ μὲν τῆς} ^{Θεοπάτης καὶ βασιλικωπάτης φύσεως ὁμοῦσιν· καὶ ἀθανάτων,} ^{ἀλλ' οὐ τῆς ἀνάρχου καὶ ποιητικῆς καὶ αἰδίου μέρ⊙, εἰ γὰρ ἐκείνης} ^{τῆς ἀρρήτου λόγῳ μέρ⊙· ὅσα αὖ ἡμαρτεν, ὅσα αὖ ἐκρήθη, εἰ δὲ ταῦ-} ^{τα πάχει· τῆς ἀνωπάτω οὐσίας ποιήματα δικαίως αὐτῶν πᾶσι,} ^{οὐ μέρ⊙: ἵνα μὴ ἐαυτῶν ἡ Θεία φύσις κρίνουσα φωραθεῖν.}

V. 19, οσιεμδ⊙, ἰσιδ⊙, τυφῶν⊙] De quibus Diod. Sicul. lib. I. & Plutarch. lib. de Iside & Osiride. V. 21, τέκνων κα- ^{παπίσσις] πατὴρ πεδοβρῶς inde ὁ Κρόν⊙ nuncupatus ab Eu-} ^{stath. Iliad. α. & Θεὸς μισότικν⊙, ἀ Naz. homil. de Sp. 8.}

V. 24, ὡεὶ τῶν ἐγεργέντων νεκρῶν] Luca 7. 8. Ioan. 11.

V. 25, τῶν αἰαβλεψῶτων τυφλῶν] Matth. 9. Marc. 10. Ioan. 9. V. 26, ὡεὶ λυτικῶν] Matth. 4. 24. V. eod. λε- ^{περῶν] Matth. 8. Luca 17. V. eodem τῆς ὅτι τὴν θάλασσαν} ^{πελοπορίας] Matth. 14. 25. τῆς πεζεύειν κατὰ κυμάτων, Naz.} ^{homil. in S. Lumina. V. 27, σημείων καὶ πραγμάτων] σημεῖον, ἡδὲ} ^{τὸ ὅσα ἐξω φύσεως, εἶον τὸ ἰαῶμαι ἀρρώσων: πέρασ δὲ (siue τερά-} ^{σπον) τὸ ὡεὶ φύσιν· οἶον τὸ ἀγνοῖσαι ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γε-}

ἄνημιδίου, καὶ ἐγείραι νεκρὸν. *Theophylacti*. Hinc τερατουργεῖν
(*prodigia edere*, τέρατα ποιεῖν, *Exod. 15.*) ὅ τερατουργία, apud
Cyrill. μεράλα τεράσια Θεοῦ *Basil. M. homil. 1.* περὶ Νηθείας.

P. 98, v. 6, mente animum circumscribentes] *verba*
authoris forsitan corrupta, quae hoc sensu accipio; ἀπὸ τῆς νῦν τὴν
ψυχὴν χωρίζοντες, scil. ἀσπερεὶ ἀποπρασμάπον ἢ μόρον, id est.
animum à mente [divina, seu Vniuersi, tanquam particu-
lame eius] segregantes; vel, animo à mente separato.

V. 9, l. *transiret ac delaberetur. V. 11, animam] Animū*
ab ὁ ἀνεμῶν derivant; εἴπε δὲ τὸ λέγεσθαι προὐν ζωῆς: εἴτε καὶ
δὲ τὸ εἶναι πνεῦμα. ψυχὴν autem, ὡς τὸ ψύξιν ἢ τὸ ψύχειν,
[τὸ ἀναψύχειν, Plato, τὸ ζωογονεῖν, Moschopolus] Philo lib.
περὶ ὀνειρώων, Ioan. Chrys. in 1. cap. ad Hebr. λόγῳ 6. Quan-
quam eidem Platoni verisimilius videtur, τὴν ψυχὴν dictam es-
se quasi Φυσέχλω, hoc est, φύσεως ὄχην, natura vehiculum &
columen. Basil. Cas. hermeneià in Naz. ὡς τὸ ψύχειν καὶ
ζωῶν εἰρηται ἢ ψυχὴ. ταύτῳ δὲ οἱ μὲν αὐτόθεν τῷ ἀσπέρματι συγ-
καταβαλλομένῳ φασίν: οἱ δὲ καὶ * ἐξωθεν ἐπεσπνεῖσθαι. ἔφη δὲ
καὶ ὁ πάνσοφος οὗτος (Γρηγ. ὁ Naz.) ἐν τῆς ἔπεισι. [Carm.
περὶ ψυχῆς Græcè inedito] - ψυχὴ δ' ἐπιμίσηται αἴσιως.

* ὁράσθαι
ἐπεισίναι,
Philo lib.
περὶ κοσμο-
ποιίας,
ex Aristot.
1. 2. c. 3.
περὶ ζωῶν γι-
νέσεως.

Plato Phæ-
donc.

Ἐκπθεν εἰσπίπτουσι πλάσει χροός. - Ἰππλέγων καὶ τῶν,
Ὡς ψυχὴ πνέσθαι Θεοῦ πέρα· κείθεν ἔπειτα
αἰδρομέοισι τύπιοσι σπέρχεται ἀρτιγένεθλ,
σπέρματ· ἐκ πρώτοιο μερζομένη πλεόναςι.

Platonicum verò est, opinari, ἐν τῷ πρὶν καὶ γνέσθαι ἡμᾶς χρό-
νος εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν. sive (quod idem) ὅτι ἦν ἡμῶν ἢ ψυχὴ καὶ
πρὶν εἰς τόδε τὸ εἶδ· ἐλθεῖν.

P. 100, v. 2, Θεὸν αὐτὸν ἀποδεικνύουσι] *Similis prorsus locus*
est autoris nostri, lib. περὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τῆς Θεοῦ λόγου.

V. 6, leg. in marg. eis. V. eod. περσεφόνλω] κόρλω, vel Δη-
μητρεα,

μητρων, (nam & hac αλληγορεΐται εις γην) vel πλούτωνα. vide Cic. lib. 2. de Natura Deorum. Philonem in expositione Decalogi, p. 513, & libro περὶ Γίου θεωρητικῶ * qui δρετῆς τὸ πικρὸν in m. f. V. eod. Ἡ Φαΐσου] ὡρὰ τὴν ἕξαψιν οἶμα * ἤραν δὲ τὸ αἶρα, ὡρὰ τὸ αἶραδα κ' μετεωρίζεσθαι πρὸς ὑψ. τὸ δὲ ὑδωρ πσιδῶνα, τάχα πυ δ' αὐτὸ ποτὸν. [* τί γάρ ἐστι πρῶτον πσιδῶν, ἢ ὑγρά τις οὐσία, ἐκ τῆς πίσεως ὀνοματοποιεῖται;] τὴν δὲ γην Δήμητραν, παρ' ὅσον μήτηρ εἶναι δοκεῖ πάντων φυτῶν τε κ' ζώων, Philo ibid. & lib. περὶ θεομοποιίας.

Platoni
ὁ Ἡρακλῆς δ.
q. ὁ τῆ Φάειος
ἰσως.
* Cl. Alex.
Protreptico.

V. 7, ὀπιδῶνα εἰς τὸ ἥλιον] Apollinis nomen est Græcum, inquit Cic. cum Sol dictus sit, vel quia solus ex omnibus sideribus est tantus; vel quia, cum est exortus, obscuratis omnibus solus apparet. ὡρὰ τὸ μόνωσιν, οἶον ἀρνούμεν τὰ πολλὰ, καὶ τὸ πλῆθ' ὀπιδῶσκων, Plutarch. κατὰ γένησιν τῶν πολλῶν, Cl. Alex. Str. I. V. eod. ἀρτεμιν μὲν εἰς τὴν σελήνην] ἢ τὴν αἰετώδη: διὸ Ἀρτεμις πρὸς τινων εἰρηται, αἰροτόμη τις οὐσα, Cl. Alex. Str. V. V. 11. θεοποιῆσαι] ὀπιδῶσαι, Chryf. ἐκθειάσαι, Cl. Alex. θεὸς αἰεπιῖν, Euseb. τῶ παθητῶ τὴν τῆ δρῶντ' αἰατιθένα δύναμιν. ὑλλῶ ὀπιδῶσθαι μάλλον, ἢ θεόν. Philo. V. 12, πμὴν τῆς γενητοῖς παρέχ.] αὐτῆς αὐτῆς γεραιρητετὸν πεποιηκότα τῆς γερνοῦσι, Philo. τὸ ἰδὲ γὰρ προσκωεῖν, τῆς κτίσεως: τὸ δὲ προσκωεῖσθαι, τῆς κτίσεως δεσπότου, Io. Chryf.

lib. 2. de Nat.
Deor.
Plut. lib.
περὶ τῆς Εἰ, τῆ
ἐν Δελφοῖς.

P. 101, v. 1, l. πειρῶθε. V. 15, ὑμῶν οὐκ ἐμπδίζετε] vel deest quod margini adscriptimus; vel legendum, καὶ ὑμῶς μὲν οὐκ ἐμπδίζετε.

P. 102, v. 4, in marg. l. verbi. V. 16, in marg. quæ isto.

P. 103, v. 20, l. integrâ. Quæ recuperatâ, gratias Deo egerunt. V. 25, dilectione] per charitatem, D. Paul. epist. ad Galat. 5, 6.

P. 104, v. 4, l. βλέπων τὰς τῆς. V. 9, ἐν παιδοῖ] Theophylacti
Eti m. f.

* πειθῶς
lib. editi.

Etim. s. Cod. ἐν * πειθῶι αἰθρωπίνης σοφίας λόγοις. Euseb. l. 1. Evang. Prap. c. 1. ἐν πειθῶι αἰθρ. σοφ. λόγων. Evagrius interpres. in gentili persuasione. Codex Boicis, ἐν πειθῶι σοφίας ἐλλωνοῖς λόγοις, in suadela sapientiae, Graecanicis verbis.

P. 105, v. 1. κωνσαιτῶν] Herm. Sozom. lib. 1. Eccl. hist. cap. 13. V. 22, ἀπλωεῶπι] Daniel. 4, 16, ἀπλωεῶθη. Proverb. 17, 29, ἐρεῖν πρὸς ἑαυτὸν ποιήσας, id est, ἀλαλον, κωφὸν, mutum. Epist. Hierem. v. 36, ἐρεὸν, μὴ δλωάωμιον λαλήσωι, hinc ἐρεόμοι, τὸ κωφόμοι, Psal. 38, Φιμύομαι, Matth. 22, obmutesco, & h. l. ἀπνεοίμοι, τὸ δπκωφόμοι, Ezech. 3, 26.

P. 106, v. 21, l. Post horas aliquot.

P. 107, v. 19, lectio marginis est Evagrii.

P. 108, v. 1, διώχλησαι] διοχλεῖν πνί, Lucian. δι' ὄχλου γίνεσθαι πνί, Plato Alcibiade I. alicui molestum esse. ὄχλεῖν τῇ ἐκκλησίᾳ, Chryf. Sed διοχλεῖν θύρας, pultare fores, Basil. M.

* δπνόθων

V. 4, εἶδον γάρ] λέγεταί γάρ, πρὶν κρατῆσαι τῶν ἐκκλησιῶν ὄντων ἀπὸ τῆς ἀρείου αἰρέσεως, ὅτι τῆς Κωνσταντίας βασιλείας, ὅναρ εἶδεν Ἀντώνιον, ἡμίονους τὸ θυσιαστέον λακτίζοντας, καὶ τὴν ἱεράν τραπέζαν αἰατρέπντας * καὶ αὐτίκα περιεπῆν, ὡς * Ὀπνόθων καὶ Ὀπνίμκτων δλογμάτων καταλήψεται τὴν ἐκκλησίαν παραχῆ, καὶ ἑτεροδόξων ἐπανάστασις, ἀλλὰ ταῦτα μὲν αἰψὸδῶς τεθεάσθαι καὶ εἰρηάζει, ἀπέδειξε τὰ πρὸ τῆς καὶ μετὰ ταῦτα γεγενημένα, Herm. Sozom. lib. 6. cap. 5. Eccl. hist. V. 5, τὸ κυριακοῦ] templi ut supra p. 4. v. 16.

P. 112, v. 15, l. attulerant convivari & mandare.

P. 112, ὡσπερ οἱ ἰχθύες] Herm. Sozom. lib. 1. cap. 13, Eccl. hist. V. 3, ἀ fine, l. ἐνουθέτει. νουθετεῖν, τὸ τῆς παρανέσεσιν ὡσπερ εἰθεῖναι ἢ ἐπιθέναι νοῦν πνί. Philo, τρέφεταί γάρ τις παιδείας δλόγμασιν ἢ νουθετημῶν ψυχῇ. Cl. Alex. Pad. l. 1. c. 8, ἡ νουθέτησις οὖν εἰσὶν δλγατὰ τίς ἐστὶ νουσύσις ψυχῆς: ὡν

λεγήμε-

ζή μετπλαμβαίειν, συμβουλῶτικῃ καὶ εἰς οὐζή, ἀπαγορευτι-
κῆ. cap. 9. ψόγος κηδεμονικός, νοῦ ἰμπιητικός. cap. 10, 16 ἔθι-
ματισμός. Ησας ὁ νουθεσία, Synes. epist. 143, ὁ νουθέτημα, 196,
5, 17. ὁ νουθετητής, μονιστορ, Philo. νουθετητοί λόγοι, Phot. epist.
188, id est, παραινέτικῆ. Synes. epist. 58, Οὐκ ἐπινουθετητι ὁ
ἀνθρωπῶ, ἀλλ' ὡσπερ μέλῶ αἰσάτως ἔχον ἄποκοπίε ἡμῶν.
I. Martyr, Νουθετητιον δὲ τὸν ἀμαρτανοντα μὴ κατὰ κριτόν, ὅκ-
τὸς εἰ μὴ ζήζει Δία τὸ ὑπεροπικόν. Ἄνουθετητι ὁ, non admo-
nitus, Cyrill. item qui monitionibus nihil dat loci, emendari
nescius. Cl. Alex. Protrept. εἰ ταῦτα δὴ τὸ παροιμιῶδες Πι-
Φθιγξασθ ἀρμύτεια, πατὴρ αἰουθετητός πῶδα νουθετεῖ.

Apud Philonem αἰουθετητοι λόγοι ἔργα αἰουπιῖθυνα, ἀπογλω-
σῶνται παῖδαί, ὅς. lib. πῶτι τὸ Μ. ὄρωμα πρηνῆς εἰς τὸ ἱερόν μὴ
πρὸς δεχεσθαι.

P. 113, v. 2, πολλοὺς στρατοδουφόνους] Exemplum ejus, qui le-
xiā D. Antonij vitā, talem arripuerit; militiam secularem re-
liquerit amico idem ut faceret persuaserit; commemorat Au-
gustinus lib. VIII. cap. 3. Confessionum.

V. 14, ἐγαλλωιά] γαλλωιά, γαλλωιάζω, γαλλωίζω, idem quod
Philoni ὁ Naz. ευδιά, εἰ ἠτοχία καὶ γαλλωότητι καθίσταται,
S. Emp. εἰ γαλλωίωσι καὶ ἀκύμονι καταστάσει τῆς ψυχῆς ὑπομέ-
νης, Basil. M. homil. in 28 Psalmum. Idem in Psal. 45, ἵνα γα-
λλωίωσις ἡμῶν τὴ ψυχῆς, καὶ ὑπὸ οὐδενός πατρὸς παρεσοῦδι ἡς,
οἷον εἰ κατὰ πρῶτον, καθάρει γένηται καὶ αἰετοσκότιτ ὁ ἡ ἔλαμ-
ψις τὸ θεῶ. Cl. Alex. lib. 3. Paed. extremo, γαλλωιῶντας ἀγία
συμφορεσθαι πιδματι. Apud Philonem γαλλωιαζειν ὁ κομμινειν
opponuntur inter se se. lib. de Cain, ὅς. p. 200, 220. Apud eun-
dem ἰλαρόν καὶ γαλλωίζον (lib. de Abraam) junguntur; ut a-
pud Plutarch. χαίρειν καὶ γαλλωίζεν, lib. contra Epicurum.
hinc ὁ γαλλωισμός, epist. Epicuri ad Herodot.

V. 23, μνηστῆρας ἔχουσι] Sponse, D. Aug. lib. 8. cap. 3. Comp-
fess. μνηστῆρ enim h. l. ὡς ἐμνήσθησέ τινα παρθένον : ἀρμοσῆς Epi-
phanio. V. 26, ἀμέλει] Si noua hac sit periodus : aliter possit
exprimi Latine illud ad verb. V. eod. l. ὄφραυοί.

P. 114, v. 20, exercitatus] excitatus, ὑποδύς, vide supra p. 137.

P. 115, v. 20, l. cuperent.

P. 116, v. 2, πλωτῆς] sc. τῆ βίου. λέγεται δὲ πλωτῆ, οἷον
πλετή τις οὔσι : ὡς πλωτῆν τὸν βίον, τελειοῦσθαι : supra pag. 137.
ἐπεὶ τῶν τις σφῶν καὶ θάειν εἶναι λέγει τὸ θείον ἄνω : ἔ ἀνάπα-
λιν γένεσιν, τῶ εἰς γλῶ νεῦσιν, Eustath. Iliad. α.

V. 4, l. θεωρήσασθαι. V. eod. ἀναλύσαι] τὸ ἀναλίειν idem si-
gnificare quod ἐντεῦθεν ἀποδημεῖν : ἐντεῦθεν πρὸς τὸν οὐρανὸν
μεθίστασθαι, apud Chrysostomum; Notis ad hujus περὶ ἱερωσύνης
dialogos, & ad Photij Bibliothecam, ostensum est. Quibus addi
queat; verba illa Psalmographi, ἕως οὗ εἰσελθῶ εἰς τὸ ἁγιασθη-
σὸν τῆ θεοῦ, ita explicari ab Athanasio, ἕως οὗ ἀιολύσω πρὸς τὸν
θεόν μου, donec migravero ad Deum meum. Idem epist. ad Io-
vianum de Fide, ἐν πρώτῃ [τῆ πίσει] καὶ οἱ ἅγιοι τελειωθέντες
ἐμαρτύρησαν καὶ νῦν ἀναλύσαντες [id est, ut Andr. Cas ἔκ σαρ-
κὸς ἀποδημησάντες ἐκείσε, facta migratione illuc] εἰσὶν ἐν κυρίῳ.
Nonnunquam idem quod ἀνακομιζέσθαι, Polyb. ἐπανιέναι, Chryf.
ἐπαναπέφειν, Cyrillo. 2. Machab. 8, 25, σιωδιώξαντες δὲ αὐτῶν
ἐφ' ἱκανὸν ἀνέλυσαν, ἕως τῆ ὥρας συγκλειόμενοι, ipsos usque qua-
dr. persecuti, reverterunt, hora conclusi. Et cap. 9, v. 1, ἐπὶ γ-
χάνεν ἀντίοχον ἀναλελυκῶς, Antiochus revertebatur. vide
epist. Naz. primam ad Olympium.

V. 8, μηδὲ ἐκκακεῖν τῇ ἀσκήσει, ἀλλ' ὡς καθ' ἡμέραν] 2. Cor. 2,
τὸ, Διὸς ἐκκακεῖν τῇ ἀσκήσει : ἀλλ' εἰ καὶ ὅξω ἡμῶν ἀθροπος ἀφθάρ-
ρηται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα καὶ ἡμέρα. Quibus è
verbis Macarius, resurrectionis à morte, secundum hominem
internum,

Psal. 72, v. 17.

internum, initium in hac terra fieri; colligit. V. 11, σχίσμα π-
κῶς] Schismatici, Bas. M. ep. 62, m. f. οἱ σχίσμασι καὶ καταπο-
μῶς ἐφηδόμην τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ μὴ τὴν σωφρασίαν τῶν μελῶν
τῆ σῶματ' τῆ χριστοῦ, τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν πθέρμενοι. D.
Aug. lib. 2. contra Cresconium Grammat. cap. 7. hos ab here-
ticis discernit. Ibi Schisma, [vel scissio] dicitur esse recens con-
gregationis, ex aliqua sententiarum diuersitate, dissensio: he-
resis autē schisma inueteratum. Balsamo in Photij Nomocano-
nem, Αἵρεσις ἐστὶ δόξα ἢ τ' αἰθρώπων, πρὸς ἀλλήλους μὲν ὁμοφω-
νουῶτων, πρὸς δὲ τὴν κοινὴν καὶ εὐαγγελικὴν διαφωνούτων
ἐννοια. quia ἢ τ' αἵρεσιζόντων ὁρῶνοια vocatur epist. 229, Photij.
hereseos autem siue secta autor, αἵρεσις, Eriphan, αἵρεσι αρχή-
σας, Bas. M. αἵρεσιάρχης, S. Emp. at αἵρεσιώτης, Ignat. ep. 6.
S. Athanasio, idem qui Naz. αἵρεσικὸς, νυκτερις αἵρετικῆ.

V. 20, ἡνέχετο, vel ἡνείχετο.

P. 117, v. 8, σὺν ταξάμην'] ἀσπασίμην' Hefych. ἀποτα-
ξάμην' 2. Cor. 2, 13. S. Act. 18, v. 18. pro quo, cap. 20, v.
1, ἀσπασίμην' : extremo vale dicto. Ignat. epist. 5, σὺν τῷ σο-
ρεμ τῷ ὀπισκόπῳ καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ἐν κυρίῳ. Maximus, ἐν
ἀσία σὺν τῷ σορεμ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ὁ παῦλ'.

σὺν τῷ σορεμ
ἀποταξάμην'.
ἀσπασίμην'.
extremum
vale dicere.

V. 12, ὡς γέγραπται] Non hysdem quidem verbis, sed sensu,
Genes. 15, σὺ δὲ ἀπελεύσῃ πρὸς τὸν πατέρα σου. Iosue 23, 14,
ἐγὼ δὲ ἀποτρέχω σήμερον τὴν ὁδὸν, καθὰ καὶ πάντες οἱ ὄπι τῆς γῆς.
3. Reg. 2, 2. ἐγὼ εἰμι, πορεύομαι ἐν ὁδῷ πάσης τῆς γῆς.

V. 18, τ' χριστὸν αἰεὶ αἰσπνέετε] ὅτι χριστοῦ εὐωδία ἐσμὲν ἐν θεῷ.
2. Cor. 2, 15. V. 19, ἀποθνήσκοντες] morientes, 1. Cor. 15, 31,
καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω. Possunt Antonij verba etiam intelligi
πρὸς τῆς νεκρώσεως τῆς ἑξω αἰθρώπου: quum apostolus jubeat νε-
κρῶσαι τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ὄπι τῆς γῆς, Coloss. 3.

V. 22, ἀρεσιωδὸς] τὸν τὰ Ἀρείου πρεσβεύοντα, Athanas.

V 2 initio

initio epistolae de Synodo Nicena, ubi vitiosè Interpres legatis, reddidit, pro Arii sectatoribus vel cultoribus.

V. 23. *ῥηισομάχον*] Athanas. *ibid.* εἰ μὲ οὐδὲ δὲνθῆνται τὰ γε-
γραμμένα, αὐτοῦθεν ἀλλότριον καὶ τὸ ἰνούατ' ὄντες, οἰκείως αὐ-
καλοῦντο καὶ ὡς πᾶντων ἄθεοι ἢ ῥηισομάχοι. *Basil. M.* ῥηισο-
μάχ' ὡς γλῶσσα. V. 26, *eis τὰς αἰωνίους σκηνὰς*] *Luca 16, 9.*

P. 118, v. 3, *Peccare &c.* qui post obitum defunctorum cor-
pora non humaret. *Mirum* (inquit vir magni nominis, & ju-
dicio eruditissimus) si Antonius humationem prorsus esse ne-
cessariam, abscissè docuit: cum profectò Iosephus *Genes. 50.* se
non terrâ obrui, sed loculo recondi, & ex Aegypto aliquando
assportari praeceperit. Verius ergo, Antonium hoc tantum vo-
luisse, mortuos longè rectius humo committi, quam quod Aegy-
ptij faciebant, domi condita asservari, idq; Patriarcharum &
Christi exemplo confirmasse. In describenda Aegyptiorum con-
diturâ, multi sunt Herodotus lib. 2. & Diodorus lib. 1. ex qui-
bus observet, cadauera olim domi subrecta in loculo ad parie-
tem statuta, quod Antonij aetate mutauerat. Athanasius quippe
disertè scribit, lectulo imponi consuevisse. Credo quo commodi-
us mensis accumberent, huc enim ineptiarum Aegyptus de-
scenderat. Lucianus in de luctu, se bellis huius generis conuiuis
& compotoribus interfuisse narrat, stantibus an cubantibus,
non explicat. Paulò antiquior *Silius lib. 13.* stantes habet,

-- Ægyptia tellus

Claudit odorato post funus stantia saxo

Corpora, & à mēsis exanguem haud separat umbrâ.

Alia addi poterant, sed hæc satis superq; evincunt, Antoni-
um tantam stultitiam verius quam superstitionem, ferre non
debuisse. Ex *S. Augustino serm. de divers. 120.* qui est prior
tractatus de futura resurrect. *mort. c. 12.* nomen quo cadauera

sic cu-

sic curata appellarentur didicimus, Ægyptij ergo soli credunt resurrectionem, quia diligenter curant cadauera mortuorum: morem enim habent siccare corpora, & quasi anea reddere, GABBARAS ea vocant. *Quæ mox Plin. lib. 7. cap. 16.* irridens scribit, Soli Ægyptij bene credunt resurrectionem mortuorum suorum, aliorum verò Christianorum spes in angusto est. ostendunt Christianos morem quantumvis vetitum, etiam post Antonium perseverasse. hætenus ὁ μεγάλωνυμος, ἢ τὸν νοῦν ὀξυδεκείσεται.

P. 120, v. 8, μηλωτῶ] vide Hesych. in μῆλα. Clem. Alex. Str. III. V. 9, Σεραπίωνι] Evagr. Σεραπίωνι. Athanas. epist. ad Dracontium, μνημονεύει Ἀμμωνίου τῆ μετὰ * Σεραπίωνων ἄποδημήσαντ. Legendum ἔσ' apud Theodoretum lib. I. cap. 14, Eccl. hist. ἐν τοῖς ποσὶ Σεραπίωνος, non (ut in editis) Ἀπίωνος. De quo vide Athanas. T. 1. p. 522, e. V. 10, τεύχινον] id est, ut hac ipsa pag. τὸ τετραγώνιον ἱμάτιον. supra τεύχινον, pag. 65. Quæ Iosue cap. 9, v. 5, ἱμάτια dicuntur πεπαιλωμένα, eandem Iosephus recitans historiam, lib. 5. Originum Iud. cap. 2, ἐδῆτας τεύχινους, vestes attritas, appellat. Naz. Carm. ad Hellenium, v. 310: Encomio Virginit. v. 343, τεύχινον ῥάκη. homil. de Pauperum amore, ῥάκες τι τεύχινον, lacerum ἔσ' attritum, conjungit: ibid. τεύχινον ἢ διεσπασμένα ῥάκη. apud Chrysost. homil. LXX, in cap. 27, Matthæi, τεύχινον ἱμάτιον ἔσ' ὁ σίκκος sunt synonyma; ut σίκκον ἔδος ἔσ' ἔδημα τὸ τεύχινον, Naz. Carm. eis Ἰππώλασως μονάζοντας, v. 33. ἔσ' homil. ποσὶ λέγοντας, Ἰππώμαϊν αὐτὸν τῆς καθέδρας Κωνσταντινουπόλεως, Basil. Cas. hæc ejusdem verba, ἢ καὶ τῆς ἐδῆτός μου τὸ τεύχινον αἰτιάσθαι sic explicat: ἢ καὶ τὸ ἐκ τευχῶν κατασκευασμένον, καὶ τεύχινον τῶ σίκκῳ. ἐφ' ἰλοσόφῳ γὰρ ἢ κατὰ τὸ ἀλλ' οὐ σημεῖον, ὡς περ οἱ πῶ τῶν ἱερῶν Ἰππικέστεροι, ἐχρῶμεν. ἢ τὸ τευχῶνον λέγει, καὶ μὴ τῆ λεία-

τῆ λειότητι καὶ ἀπαλότῃσι σκληλύνον· τρύχον δὲ μάλλον ἀδρότησι,
καὶ τραχύον σκληρότησι.

V. 13, ἐξάρσας ὄνυ' πάδας, ἔσ. ἐξέλιπε] *Gen. 49, v. 32. Zosimus lib. I, μόλις ἐξέλιπε, vix tandem exspiravit. Cui non nunquam casus subijcitur, ἐκλείπειν τ' ἑίον, Lucian. ἐκλείπειν τ' ζῆν, Diod. Sicul. Sed Gen. 25, v. 30, ἐκλείπω, τὸ ἐκλύομαι, I. Chrysf.*

V. 15, περσεπέτη πρὸς ὄνυ' πατέρσ] *Genes. 49, v. ult. περσεπέτη πρὸς τ' λαὸν αὐτῶν. V. 16, εἰλίξαντες ἔκρυψαν] Inuolutum sepeliuerunt, Herodian. lib. II, εἰλίξαντες σρωμνῆ τινὶ εὐπελεῖ τὸ σωματίον, corpusculum vili quodam stragulo inuolutum.*

V. 18, vel οἰκετῶν legendum, quum antea quindecim illos annis ministrasse ipsi, ἰσπερητήσων, dixerit: vel οἰκετῶν, id est, ἀσκητῶν, (sic enim hos Philo etiam vocat lib. de vita Theoretica) θεραπειτῶν, Dionys. Areop. Eccles. hierarch. cap. 6. V. 27, ἠτήθεις] *neg, propter senium, cupiditati lautioris cibi succubuit. ἢ γὰρ ἠτήθεις, τῶν καὶ δεδύλωται, 2. Petr. 2, 19. Thucyd. lib. 2, ὕφ' ἀπάντων ἡσθησῶν. ἔσ. absq. prepos. ἡσθημένῳ γυναικὸς, videtur à muliere, Eurip. Alcest. χρημάτων ἠτήθη, Herodian. l. 3. ὄνυ' μὲν νικᾶν, τ' ἠτήσασ, πλάκεις λυσιπείσερον, Naz. Apologe.*

V. 30, ὄνυ' ὀφθαλμοὺς ἀσινεῖς] *Deuteron. 34, v. 7, ὄνυ' ἡμαυρώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, εἰ δὲ ἐφθάρησαν τὰ χελώνια αὐτῶν. Pro quo, cum etiam legatur in quibusdam libris χελώνια, nec non apud Iosephum: hic metonymicè αὐτῶν τῶν ὀδόντων positū, qui labijs, τῆ χελύνη, teguntur. Vetus enim interpres, nec dentes illius moti sunt.*

P. 121, v. 4, πικίλη τροφή] *Aristot. Problem. 15, Sect. I, ἡ πικίλη τροφή, νοσώδης: παραχώδης γὰρ, καὶ οὐ μία, πίψις. Antiphanes, Delius medicus, ciborum varietatem ἔσ. is morborum ait causam esse, apud Cl. Alex. Pæd. l. 2. c. 1, μίαν τ' νόσον αἰπιῶν, τ' ἐδεσμάτων τ' πολυειδίαν. Sirac. 37, v. 33, πολλοῖς γὰρ βρώμασιν*
ἔσων

ἔργου * πίνθη. V. 20. Ἰησοῦς] *Cyrill. in 6. cap. Zachariae, ἑρμηνεύεται ἰησοῦς, σωτηρία λαῶν, Eriphan. l. 1. ἰησοῦς κατὰ τὴν ἑβραϊκὴν*
Διὰ λευκὸν ἱεροπέπτης καλεῖται, ἢ τοῦ ἰατρὸς καὶ σωτῆρος. Manuel Moschorputus, lib. πρὸς Σχεδῶν, Ἰησοῦς γίνεται ὡσαύτῃ τὸ ἰαῶ * ὁ δὲ ἡ
λοῖ τὴν σωτηρίαν. κρείττονος ἢ οἴμασι δόδοιδοσθ ὡσαύτῃ τὸ ἰαῶ, τὸ θε
εραπέω: οὗ ὁ μέλλων ἰάσω, καὶ ἐξ αὐτῶ ἰασοῦς, καὶ τροπή τῶ α, εἰς η,
ἰησοῦς, ἰητρὸς πιητικῶς. Sed cum dictionem hebraeam esse constet:
rectius cum D. Chrysostomo rationem nominis reddimus è ver
bis archangeli, αὐτὸς γὰρ σώσας τὸ λαὸν αὐτῶ δόδο τῶ ἀμαρτιῶν αὐτῶ.
 V. eod. χριστοῦ] τὸ χριστὸς ὄνομα ἐν αὐτῷ ἐμφαίνει καὶ τὸ πνεῦμα
 τὸ χριστοῦ καὶ τὸ χρισμα, τὸ πνεῦμα * καὶ τὸν χριστόντα ἦν, Theo-
 phylact. in 23. cap. Lucae. χριστός, διὰ τὴν θεότητα. χριστός γὰρ αὐ-
 τὸν τὴν ἀνθρωπότητος, ὅσα ἐεργεῖα (κατὰ ὅσα ἄλλας χριστοῦς) ἀγια-
 ζοῦσι παρὰ τὴν ἀνάστασιν τῶ χριστοῦ: ἢ ἔργον, ἀνθρώπων ἀκούσαι τὸ
 χριστόν, καὶ πνεῦμα θεόν τὸ χριστόντα, Naz. χριστός, διὰ τὴν τῶ ἀγίας
 πνεύματος, δικίω ἐλαίω, ἐπ' αὐτῷ ἡρωδῶν ἔρανόθεν ἔκχυσιν, A-
 thanas. locum Macarij, homilia XLIII, insignem, διὰ τὴν χριστός
 ἐπικληθῆναι, & qua ex Chrysost. in 1. cap. epistola ad Rom. & ad
 Galat. afferri possent; privatim, qui volet consulat; veluti etiā
 Niceta Paraphrasin in Orat. Naz. II. de Filio. Alia epitheta,
 quae Christo in sacris literis tribuuntur, ἀμνός, πρὸς βασιλῆα, ἀρι-
 θύροσ, ὁδός, καὶ ἐπιγράψα, explicantur à Gr. Naz. homilia in illud,
 cum consumasset Iesus sermones istos. & Orat. II. πρὸς ἡγῆ:
 ab Eriphanio lib. 2, contra Arianos, p. 324. & in Ancorato, p.
 488. V. 30. κυρίου] sic dicto, διὰ τὸ κατὰ πάντων εἰληφέναι τὸ
 κύριος, Athanas. Inter quem & δεσπότιω discriminis, aliquid Cl.
 Alex. Philonem secutus, statuit; quo de, in Notis ad hujus libri
 πρὸς τὸ μετονομαζομένων. ἀμνός] τὸ ἀμνός τῆ ἑβραϊκῆ φωνῆ τὸ Γέ-
 νοῖτο σημαίνει, Iust. Mart. apologia II, pro Christianis. Psal. 71,
 v. 21, Apolinar. ὡςδε ἡρώδω: & Psal. 102, ubi τὸ ἀμνός repetitur,
 ἔτητυμον

* γόσθ
 M. S. Cod. 34

* paulò antè
 inquit,
 ὅπερ ἑρμηνεύε-
 ται σωτῆρος.
 al. ὁ ὄντως ἄν-
 τὸν μετο-
 νομαζομένων.

ἐπήτυμον ὡς ἔστιν ἄσπετος. Aquila. πεπρωμένως, πεπρωμένως.

P. 122, v. 22, l. in rebus et temporibus.

P. 123, v. 18, Μηθὲν, ὡς Δίδυμο,] οὐ χαλεπὸν, εἰ δὲ λύπη ἀξίον, ὡς Δίδυμο, ἰφθαλμῶν ἀπορεῖν σε, ὡς μέτεσι σωραῖς καὶ μυσὶ, καὶ τοῖς εὐτελέσι ζώοις. μακάριον δὲ καὶ χαρὲν, ὅτι ὡς ἀπλησίως ἀγγέλοις ὄντι ἰφθαλμούς ἔχεις, δι' ὧν τραῦς τὸ θῆον κατανοεῖς καὶ τ' ἀληθῆ γνώσιν ἀκριβῶς ἔρας.

Παρασημασίσεις, ὅτι διαφάσεις, τινές.

P. 124, v. 16, ἄντων] ὁ χαλκιδεύς, Plutarch. in Erotico.

P. 125, v. 8, ἑοσαῖοι] ἑὶ κίετα, Philoni; θεραπυτῶν eidem, ἑὶ Dionys. Areopag. V. 9, ναζαῖοι] τὸ ἑρμηνεύσαντες ἰγιασμένοι, τοῦτο γὰρ τῆς τὸ παλαιὸν πεποτόκοις καὶ θεῶ ἀφιερωθεῖσιν ὑπῆρχε τὸ ἀξίωμα, Eriphan. lib. 1, contra hereses.

P. 126, v. 25, Isaelis.] adde, τὸ σωροῦ ἑαυτὸν, καὶ πᾶς ἀλόγους ἀναίρειν ὅτι θυμίας καὶ κατασφατῆν, Chrys. 33, in 4. cap. Ioan.

P. 132, v. 5, Aristot.] lib. 3. Rhet. cap. de Translationū generibus. V. 10, Philo] lib. τίς ὁ τῶν θεῶν πεπραγμάτων κληρονόμος; (καὶ περὶ τῶν ἰσῶν καὶ ἐναντία τῆς, m. s.) p. 349. ubi antexetasis virtutis ἑὶ vitij etymologica fit haec; ἀρετὴ μὲν γὰρ, ἐμὸν ὡς ἀπὸ τῆς ἀρεσίν[οῖον * ἀρετῆ] ὀνομάσθη; ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπὸ τῆς ἀρεῖς]

* alij ἡ ἐρατῆ, περὶ τὸ ἐρατῆ * τὸν ἄρσιν, Cod. Aug.

γὰρ καὶ μεταρριζεταί, διὰ τὸ ἀπὸ τῶν ὀλυμπίων ἐρᾶν [ἔθεν καὶ ὁ ἀθροῦς ὡς ἀπὸ τῶν ἀνω ἀθροῦν ἐτομολογεῖται.] κακία δὲ, διὰ τὸ κατω κενωρῆναι καὶ καταπίπτειν ὄντι χρωμένους αὐτῇ βιαζομένῳ.

V. 15, l. ἐκφοβῆν, id est, terrere.

P. 135, v. 26, Orig. lib. 7. contra Celsum, p. 363, edit. Aug.

P. 137, v. 19, l. μεθ' ἕμῶν. P. 139, v. 13, Socrates] cuius haec

Sozom. lib. I. cap. 14.

sunt verba, τὰ τε ἑὶ ἀμρῶν τῆς ψυχῆς μεθ' ἡμῶν, ἀναλαμβάνομεν ἕως ἀγγέλων, ὅ κατ' αὐτὸν βίωσας ἄντων ἑὶ θεῶτα: ὡς φησὶν ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς ὁ τῆς ἀλεξάνδρειας ὅτι σκοπεῖσθαι αἰσῶ.

P. 147, v. 26, l. ὡς περ. v. 27, ὅτι σολῶν] vide Athenas, epist. ad vitam degentes solitariam, T. I, p. 633.

Τέλος, καὶ τῶ πολυελέῳ θεῶ χάρις.